கம்ப நிலயப் பிரசுரம் ௩.

சந்திரகுப்த சக்ரவர்த்தி சரித்திரம்

முத்திரா ராக்ஷஸ நாடகக் கதையை அனுபந்தமாகச் சேர்த்து
நவீன ஐதிகாசக முறையில்

வ. வே. ஸு. அய்யரால்
எழுதப்பட்டது.

பிரசுரிப்பது
வ. வே. ஸு. அய்யர்,
"கம்ப நிலயம்," புதுச்சேரி.

சகம் ௧௮௪௧

லை அணா ௬.

பொது முகவுரை

நம் ஆரிய ஜாதியின் மகாவீரர்களின் சரித்திரங்களை ஒவ்வொன்ருக எழுதி வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்கிற உத்தேசத்துடன் இந்த ஆரியசரித்திரமாலையைத் துவக்குகிறேன். சரித்திரத்தின் திருஷ்டி பிரவேசிக்கவே முடியாத கற்பகோடி காலங்களுக்கு முன் முதற்கொண்டு நமது நாட்டில் தீரம், திருதி, கொடை, சாந்தம், பரோபகாரம், ஆத்மசந்தர்ப்பணம், பாரமார்த்திக வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்கிற ஆஸ்தை, முதலிய சர்வோந்நதமான வீர குணங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டு வந்திருக்கையில் ஆரிய வீரர் சரித்திரங்கள் அனைத்தையும் ஒரு மனிதன் எழுதி முடித்துவிடுதல் சாத்தியமன்று என நான் அறிவேன். உலகத்தின் கேந்திரஸ்தானமான வடதுருவம் முதற்கொண்டு கன்னியாகுமரி வரையிலும், ஸஹாரா மணற்காடு என்ன, மத்தியதரைக்கடல் என்ன இவை முதற்கொண்டு பஸிபிக் கடல் வரையிலும் உள்ள பூப்பிரதேச மனைத்தையும் பாதசாரியாய்ச் சுற்றி, அங்கங்கேயுள்ள புராண பவனங்கள், ஆலயங்கள், அரண்மனைகள், மலைகள், நதிகள், ஏரிகள், நகரங்கள், நாடுகள், ஜனசமூகங்கள், இவைகளை அன்போடும் ஆதரவோடும் அறிவோடும் ஆராய்ந்து, நமது வேத புராண இதிகாச காவியாதிகளைத் தீரக் கற்று, ஆரிய தர்மத்தினிடம் விசுவாசமும் ஆரிய ஜாதியினிடத்து அன்பும் பாரத மாதாவினிடத்து அளவில்லாத பக்தியும் வாய்ந்து, இவைகளோடு சரஸ்வதியின் கடாக்ஷத்தையும் பெற்று ஒருவன் இருப்பானேயானல் அவன்தான் ஆரிய

வீரர்களின் சரித்திரத்தின் பெருமைக்கும் உயர்வுக்கும் ஏற்ற ஆசிரியனுவான். அப்பேர்ப்பட்ட வியாஸ பகவானை நாம் தற்காலம் காணுதல் அசாத்தியம். ஆனால் வீரர் சரித்திரம் தான் மனிதனுடைய அறிவுக்கு ஔஷதம். தன்வந்திரி கையால் கொடுக்கும் ஔஷதந்தான் சரியான பயனைக் கொடுக்குமானாலும், தன்வந்திரி அகப்படாத போது எப்படி நோயாளி ஒரு சாதாரண பண்டிதனிட மாவது ஔஷதத்தைச் செய்வித்துச் சாப்பிடல் தகுதி யாகுமோ, அப்படியே தமிழ் நாட்டாரும் இன்னொரு வியாஸன் வரும்வரை காக்காமல் சாதாரணமான ஆசிரி யர் எழுதும் சரித்திரங்களைப் படித்து அறிவைப் பெருக் கிக் கொள்ளுவது நியாயமேயாகும். தமிழ் ஜாதியாரின் பேரில் அளவில்லாத அன்பும், பாரத நாட்டின் மீது சொல்லொணாத காதலும், நம்முடைய வீரபுருஷர்க ளிடத்து அத்தியந்தமான, அத்துவிதீயமான பக்தியும் இத்தகைய நூல்கள் எழுதப் போதுமான யோக்கியதை தரும் பக்ஷத்தில் நான் இதை எழுத முன்வந்தது வெறும் துணிவு ஆகாது. ஆனால் இன்னும் சிறந்த ஆசிரியர் வந்து இந்தச் சரித்திரங்களை விஸ்தாரமாக எழுதி, தமிழ் நாட்டாருக்கு உண்மையான ஆநந்தமும் அறிவும் கொடுக்கத் துவக்கி, இந்தச் சிறு புத்தகங்களை அனுவசியமாக்கிவிடவேண்டுமென்பது தான் என் கோரிக்கை.

குறிப்பு:—ச. மு. என்ற சுருக்கத்துக்கு சாலிவாகன சகாப்தத்துக்கு முன் என்று பொருள் கொள்க.

சந்திரகுப்த சக்ரவர்த்தி சரித்திரம்

மனித ஜாதி எந்த நாட்டில் நாகரீகம் என்கிற பூண்டை முதல் முதல் பயிர் செய்யத் துவக்கிற்று என்றால் அந்த நாடு பாரத நாடே ஆகும். மனிதனுடைய அறிவு எங்கே முதல் முதல் நன்றாக விகசித்தது, மனிதனுடைய ஆத்மசக்திகளெல்லாம் எங்கே முதல் முதல் பரிபூரணமாய் விரிய ஆரம்பித்தன, ஜட உலகத்துக்கும் தனக்குமுள்ள பேதத்தையும் அநிர்வசனீயமான ஒருமையையும் மனித அறிவு எங்கே முதல் முதல் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக் கண்டது, என்று கேட்டாலும் அந்த இடம் நமது பாரத பூமியேயாகும். அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம: என்கிற சாசுவதமான சத்தியத்தை உணர்ந்து, அதைத் தன்னுடைய நோக்கங்களில் முதன்மையானதாகக் கொண்டு, நடவடிக்கையில் அதை அநுஷ்டித்து வரச் சர்வவிதமாயும் முயன்று வரும் நாடும் நமது பாரத நாடே. புருஷ லக்ஷணங்களில் ஆற்றலைப் பிரதானமானதாக நினைத்ததும், போரிற் புறங் காட்டி ஓடுதலைக் கயமைக்கும் கயமையாக நினைத்து என்றும் வீரலக்ஷ்மீப் பிரசன்னமாக விளங்கியதும், நமது கண்ணுக்குக் கண்ணான பாரத பூமியேதானாகும்.

இன்னும், மனித ஜாதியைப் பரிபூரண நிலைக்குக் கொண்டுவரும் ரகசியங்களைக் கண்டு பிடித்து, அவை

களைக் கற்பாந்தர காலம் வரையில் பிரயோஜன மாகுமாறு வேதங்களாக வகுத்து, இன்றுவரையிலும் அவைகளைக் காப்பாற்றி வரும் நாடு எது? மனித அறிவு இதற்கு அப்பால் போகமுடியாது என்று கூறும்படியான விசாரணைகள் செய்து, அஹம் ப்ரம்ஹாஸ்மி, தத் த்வமஸி, முதலிய மகா தத்வங்களை உபநிஷத்துக்கள் வாயிலாக வெளியிட்ட நாடு எது? சர்வோத்கிருஷ்டமான காவியங்களையும் கானமார்க்கங்களையும் சிற்பங்களையும் சித்திரங்களையும் உலகத்துக்குக் கொடுத்த நாடு எது? இதெல்லாம் பாரத நாடே. தவிர, உலகத்திலுள்ள கிரிகளுக்கெல்லாம் உன்னதமான இமயகிரி எந்த நாட்டுக்குக் கடத்தற்கரிய அரண்போல விளங்குகிறது? எந்த நாட்டு நதிகளை நினைத்தால் அவை கீர்த்தி பெற்றிராத நாளே இல்லை என்று தோன்றும்? எந்த நாடு பூகோளத்தின் பெரும்பாட்டையாகிற சமுத்திரத்தினின்று பூகோளத்தின் உச்சியாகிற இமயகிரி வரையிலும் சென்று மனித ஜாதியின் ஆதி வாசஸ்தானமாகிய ஆசியாகண்டத்திற்கு நடு நாயகமாக விளங்குகிறது? வற்றாத நீர்நிலைகளும், சளைத்துப்போகாத மருத நிலங்களும் விஸ்தாரமான காடுகளும், என்றும் வாடாத சோலைகளும், எந்த நாட்டில் அமோகமாகப் பொலிகின்றன? இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் உத்தரமும் பாரத நாடேதான் என்று சொல்ல வேண்டும்.

இப்பேர்ப்பட்ட பாரதகண்டமானது மனு முதலான மகான்களால் நீதி தவறாமல் நெடுங்காலமாக ஆளப்பட்டு வந்தது. ஆதியில் சூரியவம்ச அரசர்கள் அயோத்தி

யாபுரியை ராஜதானியாகக் கொண்டு ஹிந்துஸ்தானத்தின் ஏகாதிபத்தியத்தை வகித்து வந்தார்கள். ஸ்ரீராமபிரான் காலத்துக்குப் பிறகு நாளடைவில் அந்த வமிசத்தின் தேசு குறைந்து வரவே, ஏகாதிபத்தியம் அதன் கையினின்று நழுவிச் சந்திரவமிச அரசர்களின் கையில் சேர்ந்தது. தற்காலம் தில்லியாக விளங்குகிற ஹஸ்தினபுரம் தான் சந்திரவமிசத்தவரின் தலைநகராக இருந்தது. பாரத யுத்தம் நடந்தபிறகும் நெடுங்காலம் வரையில் சந்திர வமிசத்தின் வீறு குன்றுமலே இருந்து வந்தது. ஆனல் காலசக்கரத்தின் சுழற்சியால் இந்த வமிசமும் சீர் குலைந்து ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அநருகமாகிவிட்டது. ஆகையால் மகத ராஜ்ஜியத்தை ஆண்ட சிசுநாக வமிசம் தலையெடுத்து ராஜகிருகத்தினின்று ஹிந்துஸ்தானத்தில் சக்ராதிபத்தியம் செலுத்தி வந்தது. பிம்பிஸாரனும் அஜாதசத்ருவும் இந்த வமிசத்தில் தோன்றிய அரசர்கள். பிம்பிஸாரன் காலத்தில்தான் மனித ஜாதியின் நாயகங்களான வர்த்தமான மகாவீர பகவானும் புத்தபகவானும் நமது நாட்டில் தர்மோபதேசம் செய்துவந்தார்கள். மகாவீரனுடைய சிஷிய பரம்பரைக்குத்தான் இன்று ஜயினர் அல்லது சமணர் என்ற பெயர் வழங்குகிறது. புத்த பகவான் தர்ம லோகத்தில் போட்ட விதையானது பிரும்மாண்டமான விருக்ஷமாகி உலகத்தில் ரு0 கோடி ஜனங்களுக்கு இன்றும் நிழல் கொடுத்துவருகிறது. நமது நாட்டில் இப்பொழுது பௌத்தமதம் வழக்கில் இல்லை. ஜயின மதத்தைப் பின்பற்றுவோரும் சுமார் கரு லக்ஷம் ஜனங்கள்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனல் அவுரி விளைந்த

நிலத்தில் அவுரி ஓய்ந்து அழிந்த பிறகு பயிர் முன்னிலும் பதின்மடங்கு செழுமையாக விளைவது போல, ஜைன மதமும் பௌத்தமதமும் நம் நாட்டில் ஜனத்தொகை விஷயத்தில் மலினமடைந்து விட்டாலும் அவைகளின் சத்தானது நம் இதயத்தை அகற்றி, நம்முடைய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் பரவி, நம்முடைய தர்ம லக்ஷியத்திலேயே புகுந்துவிட்டது.

இந்தச் சிசுநாக வமிசத்தில் சாலிவாகன சகாப்தத்துக்குச் சுமார் ருஉஅ வருஷங்களுக்கு முன் பட்டத்துக்கு வந்த உதயன் என்னும் அரசன்தான் பாடலீபுத்திரம் என்றும் பாடலீபுரம் என்றும் புஷ்பபுரம் என்றும் குஸுமபுரம் என்றும் வழங்கும் நகரத்தைக் கட்டினுன் என்பது கர்ணபரம்பரை. அவனுக்குப் பிறகு நந்திவர்த்தனன் என்றும் மகாநந்தி என்றும் இரண்டு அரசர்கள் ஆண்டார்கள். மகாநந்தி இறந்ததும் அவனுக்கு ஓர் சூத்திர மங்கையினிடத்துப் பிறந்த மகன் சிம்மாசனத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு மகாபத்ம நந்தன் என்ற பெயருடன் அரசாக்ஷி புரியலுற்ருன். மகாநந்தியோடு சிசுநாக வமிசம் முடிந்துவிட்டது என்று சொல்லலாம்.

மகாபத்ம நந்தன் வமிசத்தில் அவன் உள்பட ஒன்பது அரசர் நூறு வருஷம் ஆண்டுவந்தார்கள் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. ஜைன புராணங்கள் இவர்களுடைய ஆட்சிக்காலம் கருரு வருஷங்கள் எனக்கூறும். எத்தனை வருஷங்களாக இருந்தாலும் கடைசி நந்தனுகிய

தன நந்தன்* கொடுங்கோலனாக இருந்தான் என்று அனேகமாய் எல்லாக் கதைகளும் ஒத்துக் கூறுகின்றன.

குவிந்தக் குர்ஸியன் என்னும் சரித்திராசிரியன் தன் அலெக்ஸாந்தர் சரித்திரத்தில் பின் வரும் கதை அக்காலத்தில் வழங்கிற்று என்று எழுதுகிறான். அதாவது, தன நந்தன் தாயாரான ராணியும், அவளுடைய சோரநாயகனான ஒரு நாவிதனும் சேர்ந்து சூழ்ச்சி செய்து கடைசி நந்தனைக் கொலைசெய்துவிட்டுச் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்தார்கள். தனநந்தன் அந்தப் பரியாரிக்குப் பிறந்த மகனே. நந்தவமிசத்து இளவரசர்களில் யாரேனும் உயிரோடிருந்தால் தன்னுடைய ஆட்சி நிலைக்காது என்று கண்டு பரியாரி அவர்கள் எல்லோரையும் ஒவ்வொருவராகக் கொன்றுவிட்டான். தனன் வயது வந்து பட்டத்துக்கு வந்ததும், தன்னுடைய பிறப்பு ஈனமானதால் தன்பேரில் ஒருவரும் உண்மையான விசுவாசம் செலுத்தமாட்டார்கள் என நினைத்துத் தன் பிரஜைகளை வருத்துவானாயினன். தவிர அவன் அரசனுக்கேற்ற கௌரவத்தில் நில்லாமல் அற்ப சகவாசத்திலும் அற்ப சுகங்களிலும் தன் காலத்தைச் செலவுசெய்து கொண்டு ராஜ்யபரிபாலனத்தைக் குணவீனர் கையில் விட்டுவிட்டிருந்தான். அவன் செய்த அக்கிரமங்களில் முக்கியமானது தோல் காசு போட்டு ஜனங்களையும் வியாபாரிகளையும் பணத்தைக் கொடுக்கச் சொல்லி அதற்

* இவன் பெயர் தனநந்தன் என்று சிங்களவர்களின் இதிகாசமாகிற மகாவமிசம் கூறுகிறது. ஸ்ரீ வின்ஸெண்டு ஸ்மித் இவன் பெயர் தான் மகாபத்மன் என்று எழுதியிருக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் நாம் மகாவமிசத்தையே பின்பற்றுகிறோம்.

குப் பதிலாக அந்தத் தோலாலாகிய காசுகளைக் கொடுத்து வந்ததே.

ராஜ்ஜியத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் அதிருப்தியாக இருந்தது. சிங்காதனத்தின்மீது ஓர் நாவிதன் மகன் உட்கார்ந்துகொண்டு ராஜ்பாதிகாரம் செலுத்துவதைக் கண்டு பிரஜைகளுக்கெல்லாம் வெட்கமும் அவமானமுமாக இருந்தது. ஆனால் அவனை எப்படி அசைப்பது? செல்வமெல்லாம் அவன் கையில் இருந்தது. அவன் படையோ ௮,000 ரதங்களும், ௬,000 யானைகளும், ௮0,000 குதிரைகளும், ௨00,000 காலாட் படைகளும் கொண்ட பிரும்மாண்டமான சைனியமாகும்.* ஆகவே ஜனங்களும் ஜனத்தலைவர்களும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் குழம்பிக் கொண்டு அநேகமாய் நிராசையில் மூழ்கிவிட்டிருந்தார்கள்.

இந்தச் சமயத்தில் ஓர் வாலிபன் தன் பெயரைச் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடப் பயந்து கொண்டு, மாறுபெயர் பூண்டு, ஒரு நாள் தங்கிய இடத்தில் மறுநாள் தங்காமல், பாரதகண்டம் முழுவதும் சுற்றிக் கொண்டு மறைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தான். போகுமிடமெல்லாம் அரசனுடைய கொடுங்கோன்மையால் ஜனங்கள் படும் கஷ்டங்களைக் கண்டு கண்ணால் ஜலம் விடுவான். இத்தனை நல்ல ஜனங்கள் இந்தத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றார்களே! இதற்கு ஒரு முடிவுமில்லையா ஈசுவரா? என்று ஏங்கு

* இது புளுதார்க்கின் கணக்கு. குவிந்தக் குர்ஸியன் என்பவன் ரதங்களின் தொகை ௨,000 என்றும், யானைகளின் தொகை ௩,000 என்றும், குதிரைகளின் தொகை ௨0,000 என்றும் சொல்லுகிறான்.

வான். இந்தத் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமான ஜார புத்திரனை தனநந்தனையும் அவனுடைய அதிகாரிகளை யும் அடிக்கடி தனக்குள் காய்வான். அரசன்மீது ஆத்ம சம்பந்தமான காரமும் அவனுக்கு இல்லாமலில்லை. ஏனெ னில் நாவிதனால் கொல்லப்பட்ட இளங்கோக்களில் இந்த வாலிபனுடைய தந்தையும் ஒருவன். இவனும் அந்தக் கொலையினின்று தப்பியது தெய்வச் செயல்தான். ஆகை யால் அவனுக்கு அரசன்பேரில் க்ஷாத்திரம் இருந்தது என்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

அந்த வாலிபன் ராஜவமிசத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சொன்னோம். ஆனால் அவன் தகப்பனுடைய தாய் அரச வமிசத்தைச் சேர்ந்தவள் அல்லள். அவள் ஒரு சூத்திரகுலப் பெண். ஆகையால் சாதாரணமான காலங்களில் சிங்காதனத்தில் தான் ஏறலாகும் என்ற நினைவு கூட அவனுக்கு வந்திராது. ஆனால் நந்தர் களின் சிங்காதனத்தில் ஒரு ஜாரபுத்திரன் வீற்றிருக் கையில், நந்தவமிசத்து ராஜபுத்திரர் வேறு ஒருவரும் உயிருடனில்லாதபோது, ஜாரபுத்திரனுடைய பாத்தியத் தை விடத் தன்னுடைய பாத்தியம் எத்தனையோ மடங்கு உயர்ந்தது என்று அவன் நினைப்பது சகஜம்.

ஆகவே இந்த வாலிபன், ஜனங்களின் கஷ்டங்களைக் கண்டு சகியாத துக்கமும், தன் பிதாவையும் தன் குடும் பத்தையும் அழித்துவிட்டுத் தன்னையும் பரதேசியாக்கி விட்ட அரசன்மீது உண்டான க்ஷாத்திரமும் மனதை அறுத்துக்கொண்டிருக்க ஊர்ஊராகப் போய்க்கொண்

டிருந்தான். அவன் பெயர்தான் சந்திரகுப்தன். அவன் தான் நமது சரித்திரத்தின் நாயகன்.*

அச்சமயத்தில்பேர் அலெக்ஸாந்தர் என்னும் பிரதாபம் பெற்ற மகேதோனிய அரசன் பாரஸீக ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்திவிட்டு, காந்தார தேசத்திலும் அதைச் சுற்றியுமுள்ள ஆரிய ஜாதிகளை அடக்கிக்கொண்டு, ஸிந்து நதியைக் கடந்து ஆரியாவர்த்தத்தில் பிரவேசித்து, ஜீலம் நதிக்கரையில் புருஷா என்னும் அரசனை வென்றுவிட்டுக் கிழக்கே சென்று விபாஸா என்னும் நதிக்கரையில் தன் சேனையை நிறுத்தியிருந்தான். அப்பொழுது யுத்த தந்திரத்தில் தனக்கிணை யில்லையென்று மூன்று கண்டங்களில் தன் இசையை நிறுவியிருந்த மகாவீரனைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் அவாவோடு சந்திரகுப்தன் அவன் பாசறைக்கு வந்தான். அவனோடு அவன் எத்தனை காலம் இருந்தான் என்பதற்காவது என்ன செய்தான் என்பதற்காவது ஒருவிதச் சாட்சியமுமில்லை. ஆனால் அலெக்ஸாந்தரின் தரிசனம் அவன் மனதிலுள்ள உற்சாகத்தையும் அவாவையும் கிளறிவிட்டிருக்கும் என்பதில் தடையில்லை. சாதாரணமான மனிதருக்கே ஒரு வீர புருஷனைக் காணும்போது, நாமும் அவன்மாதிரி இருக்க முயலவேண்டும் என்ற எண்ணம் சற்று நேரத்திற்குத் தோன்றுகிறது.† அப்படி யிருக்க, இயற்கையிலேயே

* அநுபந்தத்தைப்பார்க்க.

† இது உண்மையிலும் உண்மை. நம்முடைய காலத்தில் கூட ஸ்வாமி விவேகாநந்தரைப் பார்த்தவர்கள் மற்றவர்களை விடத் தர்மசீலர்களாகவும் உற்சாகவான்களாகவும் இருப்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம்.

ஊக்கமும் வீரியமும் திண்மையும் நிரம்பிய மனிதருக்கு வீரர்களின் சந்தரிசனமானது அவர்களுக்கு அதுவரையில் இல்லாத வேகத்தைக் கொடுக்கிறது என்பதில் கொஞ்சமேனும் ஆச்சரியமில்லை. அலெக்ஸாந்தரைப் பார்த்தபிறகு சந்திரகுப்தனுக்குத் தானும் மனது வைத்தால் உலகத்தில் ஒரு பெருங்காரியம் செய்துவிடலாம் என்று தோன்றிற்று. "அலெக்சாந்தரும் மனிதன் தானே, தேவன் இல்லையே: நானும் மனிதனே: அவன் செய்த வேலை நான் மாத்திரம் செய்யமுடியாதா? ஊக்கமும் பிடிவாதமும் சலியாமையும் மாத்திரம் இருந்துவிட்டால் நானும் என்னுடைய கருத்தைக் கட்டாயம் நிறைவேற்றுவேன்," என்று சிந்தித்துக் கொண்டு சந்திரகுப்தன் தன்னுடைய மனதில் இவ்வரிய தேவகுணங்களை வளர்த்துக்கொண்டு, காலத்தைப் பிரதீக்ஷித்துக்கொண்டிருப்பானாயினன்.

அலெக்ஸாந்தர் நம் நாட்டில் புயற் காற்றுப் போல வந்தான்: புயற் காற்றுப்போலவே திரும்பியும் போய் விட்டான். ஜன்மதேசத்திலிருந்து கிழக்கே ௪,000 கல் வரையில் உற்சாகத்தோடு அவனைத் தொடர்ந்துவந்த வீரர்கள் கடைசியாக இனிமேல் மேலே ஒரு அடி கூட எடுத்துவைக்கமாட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அலெக்ஸாந்தர் நல்லவார்த்தை சொல்லிப் பார்த்தான். பயமுறுத்திப் பார்த்தான். எதற்கும் அவர்கள் மசியவில்லை. வெறும் சிற்றரசனான புரூரவாவே தாங்கற்கரிய போர் கொடுத்து, தங்களால் அரிதில், அகஸ்மாத்தாய்த் தான் வெல்லப் பட்டிருந்த பொழுது, தாங்கள் ஆரியா

வர்த்தத்தின் சக்ரவர்த்தியினுடைய சைனியத்தோடு போர்புரிந்து தப்புவது அசாத்தியம் என்று அவர்கள் நினைத்துவிட்டார்கள்.*

ஆகையால் அலெக்ஸாந்தருக்குத் தன் ஊர் நோக்கித் திரும்புவதைவிட வேறு வழியில்லாதாகிவிட்டது. விபாஸா நதிக்கு அக்கரையில் பெரிய ஜயமேடைகள் கட்டிவிட்டு அவன் ச. மு. ௪0௩ இல் (கி. பி. ௩௨௬ இல்) தன் நாடு நோக்கித் திரும்பிவிட்டான்.

ஆரியாவர்த்தத்தை விட்டு நீங்கின ௩ வருஷத்துக்கெல்லாம், அதாவது ச. மு. ௪00 இல் (கி. பி. ௩௨௩ இல்) அலெக்ஸாந்தர் இறந்துபோய்விட்டான். சந்திரகுப்தனுக்கு அப்பொழுது சுமார் ௨௫ வயதிருக்கலாம். அலெக்ஸாந்தரை விட்டுப் பிரிந்த நாள் முதற்கொண்டே அவன் படை சேர்க்க ஆரம்பித்துவிட்டான். அலெக்ஸாந்தர் இறந்த செய்தி எட்டியதும், பாஞ்சாலத்தை (பஞ்சாபை) த்தன் அதிகாரத்தில் நிலைநிறுத்தி வைப்பதற்காக அவன் நிறுத்திவிட்டுப்போன கிரேக்கப் படைகளைச் சந்திரகுப்தன் முறியடித்து அந்த மாகாணத்தைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். அலெக்ஸாந்தரோடு போர்

---

* "போருஸோடு (அதாவது, புரூரவாவோடு) செய்த போர் மஸிடோனியரின் உற்சாகத்தை அவித்துவிட்டது: இந்தியாவில் இன்னும் கிழக்கே செல்லக்கூடாது என்று அவர்களை நினைக்கச் செய்துவிட்டது. ௨0,000 ஆட்களும், ௨,000 குதிரைப் படையும் மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு போர்செய்த சத்துருவை வென்றதே மிகப்பாடாயிருந்தது. ஆகையால் ௩௨ பர்லாங்கு அகலமும் ௧00 பாகம் ஆழமுமுள்ள கங்கையைக் கடந்து செல்லவேண்டுமென்று அலெக்ஸாந்தர் வற்புறுத்தியபோது அவர்கள் ஒரே பிடிவாதமாய் மாட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள்."—புளுதார்க்கு.

புரிந்த புரூரவாவானவன் சந்திரகுப்தனுக்குப் போர் கொடுக்காமலே வணங்கிவிட்டதிலிருந்து, அவன் சந்திர குப்தனுக்கு மகத ராஜ்ஜியத்தின்மீதிருந்த உரிமைப்பாத் தியத்தை ஒப்புக்கொண்டானென்று ஏற்படும்.

சக்ரவர்த்தியின் அசிரத்தையாலோ ஆற்றலின்மை யாலோ மிலேச்சர் வசம் போய்விட்ட ஒரு பெரிய மாகா ணத்தைச் சந்திரகுப்தன் மீட்டுவிட்டான் எனவே அவ னுடைய துவசத்தின் கீழ் நின்று போர் புரியக் கணக் கில்லாத வீரர் சேரத் தலைப்பட்டார்கள். நாளுக்குநாள் வளரும் சேனையுடன் அவன் பாடலீபுரம் நோக்கிப்புறப் பட்டான். தன நந்தன் மீதுள்ள அருவருப்பினாலும், சந்திரகுப்தன்தான் ராஜ்ஜியத்துக்கு உரிமையாளன் என்று கண்டதனாலும், போகும் வழியெல்லாம் ஜனங் கள் அவனைத் தங்களைக் காக்க வந்த ரக்ஷகனாகவே நினைத் து அவனுக்குச் சமஸ்தோபசாரமும் செய்து வரவேற் றார்கள்.

சந்திரகுப்தன் மகத நாடு சென்றான். தனனோடு போர்புரிந்தான். தனன் தோற்றுப் போய்விட்டான். அவனையும் அவனுடைய குடும்பத்தையும் பிடித்து, ராஜத் துரோகத்துக்காகவும் குடிகளை வருத்தியதற்காகவும் அவர்களுக்கு மாணதண்டனை விதித்துவிட்டு, சந்திரகுப் தன் பாடலீபுரத்துச் சிங்காதனத்தின்மீது ஏறி அரசாள ஆரம்பித்தான்.

இந்தப் பெரிய காரியங்கள் செய்வதற்குச் சந்திர குப்தனுக்கு உற்ற துணைவனாகவும் மந்திரியாகவும் இருந்

தவன், விஷ்ணுகுப்தன் என்றும் கௌடிலியன் என்றும் சாணக்கியன் என்றும் பல பெயர்களையுடைய ஒரு பிராமணனே. அவன் எந்த நாட்டான் என்று நிச்சயிக்கப் போதுமான ஆதாரங்களில்லை. அவன் காச்மீரத்தான் என்று ஒரு கர்ணபரம்பரை சொல்லுகிறது. ஆனால் அவனுக்குத் திரமிளன் என்ற ஒரு மறுபெயர் இருப்பதினின்றும், தமிழ்நாட்டில் வழங்கும், சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது, என்கிற பழமொழி அவனைப்பற்றித்தான் முதல் முதல் பிறந்தது என்ற கர்ணபரம்பரை இருப்பதினின்றும், அவன் ஜன்மபூமி தமிழ் நாடான சோழ நாடாக இருந்திருக்கலாம் என்று நினைக்கவும் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் அவன் எந்த நாடானாக இருந்தபோதிலும், பாஞ்சாலத்திலுள்ள தக்ஷசீலம் என்னும் நகரிலிருந்த சம்ஸ்கிருதச் சருவகலாசாலையில் கல்வி கற்று, அக்காலத்திலுள்ள சகல சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்து, அவன் மகா பண்டிதனாக விளங்கினான் என்பதில் கொஞ்சமேனும் சந்தேகமேயில்லை. அவனுக்கும் சந்திரகுப்தனுக்கும் நட்பு எவ்விதம் ஏற்பட்டது என்று கூறும் ஒரு கதை உண்டு. சந்திரகுப்தன் சுதேசபகிஷ்கிருதனாய் ஊர் ஊராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் ஏதோ ஒரு ஊரில் சாணக்கியனைப் பாட்டையில் எதிருச்சையாய்ச் சந்தித்தான். நடந்து சென்றுகொண்டு போகையில் சாணக்கியன் காலில் ஒரு புல் இடறிற்று. உடனே அவன் திரும்பி, அந்தப் புல்லைக் கிள்ளியெறிந்ததல்லாமல் அதன் வேரையும் கெல்லி யெடுத்து, அது இருந்த இடத்தில் ஆழமாகப் பறித்துப் பார்த்து, ஒரு

துனுக்குச் சல்லிவேர்கூட இல்லாமல் செய்து குழியை மூடிவிட்டுப் பிறகு மேல் நடந்தான். இதை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சந்திரகுப்தன் ஆச்சரியப்பட்டு அவனை நெருங்கி, "நீ என்ன இவ்விதம் செய்தாய்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவன், "உன்னைப் பார்க்கும்போது நீ ராஜலக்ஷணம் பரிபூர்ணமாய் நிரம்பியவனென்றும், தற்காலம் சத்துருக்களுக்கு அஞ்சி ஓடிவந்திருக்கிறவனென்றும் எனக்குத் தோன்றியதால், சத்துருக்களை வேர்கூட இல்லாமல் களைந்துவிடுவதுதான் ராஜ தர்மம் என்று உனக்குக் காட்டுவதற்காகத் தான் நான் அவ்விதம் செய்தேன்," என்றான். சந்திரகுப்தன் உடனே சந்தோஷப்பட்டு, தான் கொண்ட பெரிய நோக்கத்தை நன்மந்திரியாக இருந்து நிறைவேற்றிக் கொடுக்க அவன் தான் தகுந்தவன் என்று தீர்மானித்து அவனைத் தன்னுடைய பிரிய நண்பனுக்கிக் கொண்டான்.

ராஜ்ஜியத்தை ஜயித்தாகி விட்டது. பிரதம மந்திரியான சாணக்கியன் நடுவுநிலைமை பிறழாமல் நீதி செலுத்தி வந்ததால்* ஜனங்கள் சந்திரகுப்தன் ஆட்சியைச் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டார்கள். ஆனால் நந்தர்களின் அனுசரர்கள் சந்திரகுப்தனை வீழ்த்தப் பல விதமாயும் முயன்று வந்தார்கள். கொலையாளிகளை ஏவி அவனைக் கொல்லப் பார்த்தார்கள். பல சிற்றரசர்களையும் மிலேச்ச அரசர்களையும் தூண்டிவிட்டுப் பாடலீபுரத்தின் பேரில் படையெடுத்து அவனைத் தாக்க முயன்றார்கள். ஆனால் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. கடைசியாக, அவர்

* முத்திராராக்ஷஸம், முதல் அங்கம்.

களுக்குள் சாமர்த்தியத்திலும், திடசித்தத்திலும், சந்திரகுப்தன் மீதுள்ள பகைமையிலும் முதன்மையானவனும், நந்தர்களுக்கு முதல் மந்திரியா யிருந்தவனுமான ராக்ஷஸன் என்பவனை சாணக்கியனுடைய தந்திரத்தால் வெல்லப்பட்டுச் சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாகி அவனுடைய ஆதிபத்தியத்தை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டான்.*

இந்தக் குழப்பங்கள் எல்லாம் அடங்கி நாட்டில் அமைதி ஏற்பட்டதும் சந்திரகுப்தன், நெடுநாளையக் கொடுங்கோன்மையினாலும் அஜாக்கிரதையினாலும் சீர்குலைந்துபோன ராஜ்ஜியநிர்வாக யந்திரத்தைப் புதுப்பித்து, ஒழுங்கு படுத்தி, ஆரியாவர்த்தத்தின் கௌரவத்துக்கும் கீர்த்திக்கும் ஏற்றவாறு அதைச் சீர்செய்து அமைக்கும் பாரத்தைச் சாணக்கியனிடம் ஒப்புவித்தான். அந்தப் பொருள்நூல் புலவன் செய்த ஏற்பாடுகளைப் பின்வரும் பக்கங்களில் கூடிய மட்டில் விஸ்தரித்துச் சொல்லுவோம். ஆனால் இங்கு தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், சாணக்கியன் ஆரியாவர்த்தத்தை அக்காலத்தில் உலகத்திலுள்ள ராஜ்ஜியங்கள் அனைத்திலும் சர்வவிதத்திலும் முதலானதாகச் செய்துவிட்டான் என்பதே. சந்திரகுப்தனுடைய ஏகாதிபத்தியமானது, மேற்கே ஸிந்து நதி, அராபிக்கடல், இவை முதற்கொண்டு கிழக்கே வங்காளக்கடல் பரியந்தமும், வடக்கே இமயமலை முதற்கொண்டு தெற்கே குறைந்தது விந்தியமலை பரியந்தமும் பரவியிருந்தது. விந்தியமலைக்குத் தெற்கேயும் தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கேயுமுள்ள பிர.

* முத்திராராக்ஷஸத்தின் கதை இதுதான். அனுபந்தத்தைப்பார்க்க.

தேசத்தைச் சந்திரகுப்தனே ஜயித்தானு அல்லது அவன் மகனுன பிந்துசாரன் தான் வென்றுனு என்று நிர்ணயிக்கப் போதுமான சாக்ஷியங்கள் இல்லே. ஏகாதிபத்தியத்தின் சைனியத்தின் தொகை ௩0,000 குதிரைப் படையும், கூ,000 யானைகளும், கூ லக்ஷம் காலாட்படையும், எண்ணிறந்த ரதங்களுமாக இருந்தது. சேனையின் பலத்தாலும், ராஜ்ஜியாதிகாரமுறைமையின் நியாயப்போக்காலும், ராஜ்ஜியத்தை நிர்வகிக்கும் தந்திரத்தாலும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கு உட்பகையாவது வெளிப்பகையாவது இல்லாமலிருக்கும்படி சந்திரகுப்தன் ராஜ்ஜியபாரம் செலுத்திவந்தான்.

இதன் மத்தியில் அலெக்ஸாந்தர் இறந்தபிறகு அவனுடைய ஏகாதிபத்தியம் சின்னபின்னமாய்விட்டது. அவனுடைய சேனுநாயகர்களுக்குள் ஒவ்வொருவனுக்கும் தான் ஒருவனே அவன் வென்ற ராஜ்ஜியங்களனைத்தையும் கவரவேண்டுமென்கிற எண்ணமிருந்ததால், அவர்களுக்குள் பத்துப்பனிரெண்டு வருஷங்களுக்கு அகோர யுத்தம் நடந்தது. அந்த யுத்தத்தில் ஸெலுக்கன் என்பவன், முதலில் முறியடிக்கப்பட்டுத் தேசாந்திரி போலத் திரியவேண்டிவந்தும், கடைசியாக யூப்ராத்தெஸ் நதி முதல் ஸிந்து நதி வரையிலுமுள்ள பிரதேசத்தைத் தன் புஜவலியாலும் சாமர்த்தியத்தாலும் வென்று, கொற்றன் (கிரேக்கில், நிகாதோர்) என்று பட்டப் பெயர் பூண்டு அரசாட்சி புரிந்துவந்தான். அவன், அலெக்ஸாந்தர் திரும்பிவிட்ட பிறகு கிரேக்கர் கைவசமிருந்து நழுவிவிட்ட பாஞ்சாலத்தை (பஞ்சாபை) மறுபடி வெல்ல

வேண்டு மென்றும், கூடுமானல் அலெக்ஸாந்தாாலும் வெல்லப்படாத ஆரியாவர்த்தத்தின் இதா பாகங்களையும் கவாவேண்டும் . என்றும் எண்ணங்கொண்டு ச. மு. ௩அஉ இல் (கி. பி. ௩0ரு இல்) ஒரு பெரிய சேனையோடு ஸிந்து நதியைக் கடந்தான். ஆனல் கொற்றனுடைய ஜபம் சந்திரகுப்தனிடம் செல்லவில்லை. கிரேக்கனுடைய சைனியம் ஆரியனுடைய சைனியத்துக்கு முன் நிற்க முடியாமல் புறங்காட்டி ஓடிவிட்டது. ஸெலுக்கன் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு சந்திரகுப்தனைச் சமாதான மாகப்போக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். சந்திரகுப்தனும் சம்மதித்தான். சந்திரகுப்தன் நிருமித்த படி, ஆரியாவர்த்தத்திற்கு மேற்கேயுள்ள, தற்காலத்தில் ஆப்கானிஸ்தானம், பெலுசிஸ்தானம் என்று வழங்கு கிறதும் அக்காலத்தில் ஆரியாளு என்று வழங்கியதுமான, நாட்டை ஸெலுக்கன் சந்திரகுப்தன் வசம் விட்டுவிட வேண்டியதென்றும், ஸெலுக்கனுடைய குமாரத்தியைச் சந்திரகுப்தன் மணக்கிறதென்றும், சந்திரகுப்தன் ஸெலுக்கனுக்குப் பரிசாக ௫00 யானைகள் கொடுக்கிறதென்றும், பாடலிபுர அரசவைக்கு ஸெலுக்கன் ஒரு தூதனை அனுப்பிவைக்க வேண்டியதென்றும், இரண்டு அரசர்களுக்கும் ஒரு ஒப்பந்தம் நடந்தது.* அதன் பிரகாரமே சந்திரகுப்தனும் ஸெலுக்கனுடைய பெண்ணை விவாகம் செய்துகொண்டான். மெகாஸ்தனன் என்பவனும் ஸெலுக்கனுடைய தூதனாக ஆரியாவர்த்தத்திற்கு வந்தான்.

* சந்திரகுப்தனும் ஸெலுக்கனிடம் ஒரு தூதன் அனுப்பியிருப்பான். ஆனல் அதைப்பற்றி ஒரு சரித்திராசிரியனும் பேசவில்லையாத லால் நாம் மேற்சொல்லிய ஒப்பந்தத்தில் அதைச் சேர்க்கவில்லை.

கிரேக்கருக்கும் ஆரியருக்கும் நடந்த போர் இவ்வாறு முடிந்தது. ஆரியானவைப் போன்ற ஒரு பெரிய நாட்டைக் கொடுத்தாவது சமாதானம் செய்துகொண்டு விடவேண்டுமென்று ஸெலுக்கன் நினைத்ததற்குக் காரணம் அவன் போரில் சந்திரகுப்தனால் நன்றாகப்புடைக்கப் பட்டதாகத்தான் இருக்கவேண்டுமேயொழிய வேறேதாகவுமிருக்க நியாயமில்லை. அலெக்ஸாந்தரின் யுத்தங்களில் போர் நுணுக்கங்களை யெல்லாம் கற்றவனும், தான் பெற்ற வெற்றிகள் காரணமாகக் கொற்றன் என்ற பட்டப்பெயரும் பெற்றவனுமான ஸெலுக்கனைச் சந்திரகுப்தன் ஒரு போரிலேயே அடக்கி அவனுடைய ஊக்கத்தையும் அழித்துவிட்டான் என்னும்போது சந்திரகுப்தனுடைய வல்லமை ஒருவாறு விளங்கும்.*

ஆனால் நமது சக்ரவர்த்தி கேவலம் போர்வீரன் மாத்திரம் இல்லை. அவன் குடியோம்பலில் சம்பாதித்த புகழானது அவன் போர் செய்து வென்ற புகழைக்காட்டிலும் கூடப் பெரிதாயிருக்கிறது. பெரிய மகாராஜாக்களுக்குத் திறமையும் வாய்மையும் சான்றாண்மையும் நிறைந்த அமைச்சர் அமைவது இயற்கை. அப்படியே சந்திரகுப்தனும் தன் அமாத்திய சபைக்குப் பெரிய

* சந்திரகுப்தனிடம் தோற்றுப்போன பிறகு ஸெலுக்கனானவன் மேற்கே சுமார் ௩,000 கல் சென்று, அலெக்ஸாந்தரின் மற்றொரு சேனாநாயகனாகஇருந்தவனும், தன்னைப்பலதடவைகளில் முறியடித்து விட்டிருந்த பகைவனுமான ஆந்திகோனன் என்னும் அரசனை வென்று அவன் ராஜ்ஜியத்தையும் கட்டிக்கொண்டானாகையால், அவன் சாமானிய வீரன் அல்ல என்றும், சந்திரகுப்தனோடு போர்செய்த காலத்தில் திறமை குன்றிப்போய்விட்டவனும் அல்ல என்றும் ஏற்படும்.

அறிவாளிகளையும் தந்திரசாஸ்திர நிபுணர்களையும் ஜனங்களிடத்தில் அபிமானமுடையவர்களையும் பிரதானிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து, மனிதருடைய உள்ளத்தைக்கண்டறிவதில் தனக்குள்ள சாமர்த்தியத்தையும் தன் பிரஜைகளிடத்துத் தனக்குள்ள அன்பையும் காட்டினான். இந்த அமாத்திய சபைக்கு நடுநாயகமாக விளங்கியவன் நாம் ஏற்கனவே பிரஸ்தாபித்திருக்கும் சாணக்கியனே. அவன் தன் நயசாஸ்திர ஞானம் அனைத்தையும் தன் அரசன் என்ன, தன் நாட்டார் என்ன, இவர்களது க்ஷேமத்தின் பொருட்டே வஞ்சனையின்றிப் பிரயோகித்து வந்தான். சக்ரவர்த்தியும் அவனுடைய ராஜ்யதந்திர நைபுண்ணியத்தைக் காட்டுவதற்கு அவனுக்குச்சகலவிதத்தாலும் இடம் கொடுத்தான். ஆகவே இவ்விருவருடைய பெருமுயற்சியாலும் இதரப்பிரதானிகளுடைய உதவியினாலும் நமது ஆரியாவர்த்தத்தில் ஒரு வலிபொருந்திய, ஆனால் அதே காலத்தில் ஜனங்களின் க்ஷேமத்தைப் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்ட, ராஜ்ஜியாதிகாரம் நிலைநிறுத்தப்பட்டு நடை பெற்றுவந்தது.

அரசு நடத்தவேண்டிய மார்க்கம் இது என்று சவிஸ்தாரமாகக் காட்டிச் சாணக்கியன் ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறான். அதன் பெயர் அர்த்தசாஸ்திரம், அதாவது பொருள் நூல். அந்த நூல் இந்த நாள் வரையில் நம் நாட்டில் கற்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அவன் அபிப்பிராயங்களனைத்தையும் காரியலோகத்தில் கொண்டுவரச் சாணக்கியனுக்குச் சக்ரவர்த்தி சர்வாதிகாரங்களையும் கொடுத்திருந்தமையால், சக்ராதிபத்தியத்தின் நிருவாக

காரியமெல்லாம் ஏறத் தாழ அந்த அர்த்தசாஸ்திரத்தில் வர்ணித்திருக்கிற பிரகாரமே நடைபெற்று வந்தது என்று சொல்லுவது பொருந்தும். தவிர ஸெலுக்கனுடைய தூதனை மெகாஸ்தனன் தான் ஆரியாவர்த்தத்தில் கண்ட கேட்ட விஷயங்களை யெல்லாம் கிரேக் பாஷையில் குறித்து வைத்து ஒரு நூல் எழுதியிருந்தான். அதில் சில பகுதிகள் இக்காலம் வரை எஞ்சி நிற்கின்றன. அவைகளில் காணும் விவரங்கள் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் விவரங்களோடு பொருந்தக்கூடிய விஷயங்கள் அனைத்திலும் பொருந்தியே இருப்பதனால் நம்முடைய மேற்கூறிய வாதம் வலிபெறுகிறது. இந்த இரண்டு நூல்களின் உதவியைக்கொண்டு இதிகாச ஆசிரியர்கள் சந்திரகுப்தனுடைய அரசியல் இவ்வாறிருந்தது என்று ஒருமட்டுக்குத் துணிந்திருக்கிறார்கள். அதைச் சுருக்கமாக வர்ணிப்போம்.

ஏகசக்ராதிபத்தியத்தின் ராஜதானி பாடலீபுத்திர நகரம் என்று ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். அதிலிருந்து ராஜபாட்டைகள் மேற்கும், கிழக்கும், தெற்கும் வடக்குமாகச் சக்ராதிபத்தியத்தின் எல்லைகள் வரையிலும் சென்றன. அவை வியாபாரப் போக்குவரத்துக்காகவும், ஜனங்களின் தீர்த்தயாத்திராதி பிரயாண வசதிக்காகவும், ராஜ்ஜியத்தைக் காப்பதற்காகச் சைனியங்களை அதிவேகமாக ஒரு இடத்தினின்றும் மற்றொரு இடத்துக்குக் கொண்டுபோவதற்காகவும் உபயோகமாகுமாறு அகலமாயும், கெட்டியாயும் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த ரஸ்தாக்களின் அகலம் பெரும்பாலும் ச

தண்டம், அதாவது கூஉ அடியாக இருக்கும். சிற்சில இடங்களில் அவை அ தண்டம் அகலமும் அகன்றிருந் தன. பாட்டைகளின் இரண்டு பக்கங்களிலும் பிரயாணி களுக்கும் கால்நடைகளுக்கும் நிழல் தருமாறு பெரிய பெரிய மரங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ரஸ்தா நெடு கலும் அரைக் குரோசத்துக்கு* ஒரு கல் வீதம் கற்கள் நட்டு, ராஜதானியிலிருந்து எத்தனை தூரம் என்று காட்டுவதற்கு அந்தக் கற்களில் எண்களும் வெட்டப்பட் டிருந்தன. பெரிய ரஸ்தாக்களிலிருந்து கிளை ரஸ்தாக் களும், அவைகளினின்று இன்னும் சிறு பாதைகளும் பிரிந்து, ராஜதானியோடு கடைசித் தரமான கிராமங்களை யுங்கூட இணைத்துவிட்டிருந்தன. ஆனால் போக்கு வரத்துச் சௌகரியங்களுக்காக ரஸ்தாக்கள் மாத்திரம் தான் என்பதில்லை. ராஜாங்கமானது நதிகளில் போது மான படகுகள் நிறுத்தி வியாபாரிகளுக்கும் பிரயாணி களுக்கும் சௌகரியங்கள் செய்திருந்ததோடு, அங்கங்கே கால்வாய்கள் அகலமாக வெட்டி, நதிகளை ஒன்றோ டொன்று பிணைத்து, போக்குவரத்து வசதிகளை இன் னும் அதிகமாக விருத்திசெய்திருந்தது. இதனால் பிரும் மாண்டமான மலைப்பிரதேசங்களில் விழும் மழை ஜலத் தை அப்படியே பிரயோஜனமின்றி அல்லது சுவற்பப் பிரயோஜனத்தை மாத்திரம் தந்துவிட்டுச் சமுத்திரத்தில் வீணாய்ப் போய்ப் பாயும்படி விட்டுவிடாமல், சந்திரகுப்த னுடைய ராஜாங்கமானது அதையெல்லாம் ஜனங்களை

---

* குரோசம் என்றால் கால் யோசனை தூரம்; யோசனை என்பது தற்கால அளவுக்கு அ அல்லது கூ கல் இருக்கும்.

ஒரு ஊரினின்று மற்றோர் ஊருக்குக் கொண்டுபோகும் வாகனமுமாகும்படி செய்துவிட்டிருந்தது. இந்த ஏற்பாட்டினுல், நதிகளுக்கு நெடுந்தூரத்திலிருப்பதால் வானம் பார்த்தவையாகத்தானிருந்த பூமிகளும்கூட நிரந்தரமான நீர்ப்பாய்ச்சல் பெற்றுப் பெரும் பலனைத் தந்தன.

ராஜதானியின் நிர்வாக காரியங்களைப் பார்ப்பதற்கென்று ஒரு நகரச்சபை தெரிந்தெடுக்கப்படும். ஏகாதிபத்தியத்தின் மற்றப் பெரிய நகரங்களின் காரியங்களும் இதேமாதிரி தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சபையால் தான் நடத்தப்பட்டன என்று நினைக்கவும் இடமிருக்கிறது. அந்தச் சபையில் ௩0 சபிகர்கள் நியமிக்கப்படுவது நியதி. அவர்கள் ஐந்து ஐந்து பேர்களாகச் சேர்ந்த ஆறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் அதிகாரமும் கடமைகளும் பிரத்தியேகமாக இருந்தது. முதல் குழுவானது நகரத்திலுள்ள கைத்தொழில் சம்பந்தமான சகல விவகாரங்களையும் கவனிக்கும். தொழிலாளிகளுக்கு இன்ன கூலி கொடுக்கவேண்டியதென்று நிர்ணயிப்பதும், தொழிலாளிகள் 'கழிப்பணி' செய்யாமல் சரியாக வேலை செய்கிறார்களாவென்றும் எஜமானர்கள் அவர்களுக்குச் சரியான கூலி கொடுக்கிறார்களா என்றும் பார்த்துக்கொள்ளுவதும், அந்தக் குழுவின் வேலையாகும் என்று ஊகிக்கத்தக்கது. இரண்டாவது குழுவானது நகரத்துக்கு வரும் வேற்றூர் யாத்திரிகர்களைக் கவனித்துக்கொள்ளும். அவரவர்களுடைய அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி யாத்திரிகர்களுக்கு மரியாதை செய்வதும், அவர்கள் வேற்றரசர்களின் ஒற்றராக இருந்தால் அவர்

களை அவர்களுக்காக ஒற்றுத் தொழில் செய்யாதிருக்கும் படி தடுப்பதும், இறந்து போய்விட்ட பிரயாணிகளுடைய பிரேதங்களை அடக்கம் செய்து, சொத்துக்களைப் பதனப் படுத்தி, அவர்களுடைய பந்துக்களை நாடி அவர்களிடம் அவைகளை ஒப்புவிப்பதும், அந்தக்குழுவின் காரியமாகும். ஜனன மரணக் கணக்கு வைப்பது தற்கால வழக்கம் என நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் நகரச் சபையின் மூன்றாவது குழுவின் பிரதான வேலை அது தான். நகரத்தின் முக்கியமான தனம் ஜனங்களேதானுகையால் நகரச் சபையின் தலைவனான நாகரிகனே தான் இந்தக் குழுவில் தலைமை வகித்தான். நகர ஜனங்கள் ஒவ்வொருவருடைய யோகக்ஷேமங்களையும் விவரமாக விசாரித்து ஒரு புத்தகத்தில் பதிந்து வைப்பதும் இவனுடைய கடமையாகும். நான்காவது கூட்டம் வியாபாரங்களையும், ஐந்தாவது கூட்டம் பெரிய கைத்தொழில்களையும் தனித்தனி கவனித்து வந்தன. ஆறாவது குழு நகரத்து ஜனங்களுக்கு வரி விதித்து வசூலித்து வந்தது.

ஏகாதிபத்தியமானது அனேக மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மாகாணமும் மகாமாத்தியன் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு பேரதிகாரியின் கையில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்தது. முக்கியமான மாகாணங்களில் சந்திரகுப்தன் இளங்கோக்களையே மகாமாத்தியராக நியமித்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. ராஜ்ஜியத்தின் எல்லைப்புறங்களில் தேர்ந்த போர்வீரர்களையே நியமித்து வந்தான். அவர்களுக்கு அந்தமகாமாத்தியர் என்ற பெயர் கொடுத்து, அவர்கள் வசம் ஒரு பெரிய சேனையை

யும் ஒப்புவித்திருந்தான். சத்துருக்கள் யாரேனும் நாட்டைத் தாக்கினால் பிரதான சைனியத்தைக் கொண்டு வந்து அவர்களை எதிர்த்துத் தாக்கும் வரையில் அவர்களைப் போர்கொடுத்துத் தேக்கிவைப்பது இவ் அந்த மகாமாத்தியரின் காரியமாகும்.

மகாமாத்தியர் தங்கள் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட குடிகளை வருத்தாது சரிவரப் பாதுகாக்கிறார்களா என்று பார்த்துக்கொள்ளுவதற்கென்று ஏகாதிபத்தியத்தில் சில அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்கள் வெளிப்படையான உத்தியோகச் சின்னங்கள் ஒன்றுமின்றிச் சென்று அந்தந்த மாகாணங்களின் அதிகாரமுறைமையைத் தாங்களே நேரிடக் கண்டும், குறைகூறுவோரிடம் விஷயங்களைக் கிரகித்தும், குறிப்புகள் எழுதி ராஜதானி மந்திரசபைக்கு அனுப்பிவிடுவார்கள். இம்மாதிரி மேல்நாட்டக்காரர் உலாவுகிறார்கள் என்கிற ஞாபகமே கூட மகாமாத்தியர்களை நெறி பிறழாமல் குடியோம்பல் செய்யும்படி தூண்டப் போதுமான 'ஹத்'தாக இருந்தது. மகாமாத்தியர்களுக்கே இவ்விதம் வைத்திருந்தபோது கீழதிகாரிகளையும் கண்காணித்து வர ஒற்றர் போன்ற அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

> நாள் தோறும் நாடுக மன்னன் : வினைசெய்வான்
> கோடாமை கோடாது உலகு,

என்ற செஞ்சொல்லின் கருத்து சந்திரகுப்தன் அரசியலில் சர்வசாதாரணமாக இருந்தது.

நீதி செலுத்தும் முறைமை ராஜ்ஜியத்தில் வெகு ஏற்பாடாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வழக்கிலும் உண்மை இன்னது என்று தெரிந்துகொள்ளுவதற்குச் சரியான சாதனங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு கோட்டத்திலும் (கோட்டம் என்பது ஜில்லா) தர்மஸ்திய ஸ்தலம் என்றும், கண்டகசோதன ஸ்தலம் என்றும் இரண்டு வகையான நீதி ஸ்தலங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. வழக்குகளின் பாகுபாடு தற்காலத்தில் வழங்குவதுபோல வியவகார வழக்கு (ஸீவில்), குற்ற வழக்கு (கிரிமினல்), என்று இல்லை. மனிதர் செய்யும் திங்குகள், தனி மனிதர்களுக்கு மாத்திரம் இடைஞ்சலான திங்குகள் என்றும் ராஜாங்கத்துக்கு அல்லது நாட்டுப் பொதுவுக்கு இடைஞ்சலான தீங்குகள் என்றும் வகுக்கப்பட்டு, முதற்சொன்னவை தர்மஸ்திய சபையிலும், பிற்சொன்னவை கண்டகசோதன சபையிலும் விசாரிக்கப்பட்டு வந்தன. கொலை, தீ வைத்தல், முதலிய குற்றங்கள் பிற்சொல்லிய வகுப்பில் சேர்ந்தவையாகப் பாவிக்கப்பட்டன. 'ஜூரி' கள் நியமிப்பது ஆங்கிலேயருக்குள்ளேதான் முதல் முதல் ஏற்பட்ட வழக்கம் என்ற அபிப்பிராயம் உலகத்தில் பரவியிருக்கிறது. ஆனால் இது சந்திரகுப்தன் காலத்திலேயே அனுசரணையில் இருந்தது என்பதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. கண்டகசோதன சபையில் நியாயாதிபதிகளாக உட்காரும் மூன்று அமாத்தியர்களோடு, அவர்களுக்கு உதவியாகப் பிரதேஷ்டாக்கள் என்ற பெயருடன் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மூன்று மனிதரும் உட்காருவார்கள். இவர்கள்

குற்றம் நடந்த ஸ்தலத்தைப் போய்ப் பார்த்தும், அவ்விடத்திலிருக்கும் யோக்கியர்களோடு சர்பாஷித்தும், தெரியக்கூடியவைகளை யெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு வந்து, அவைகளைச் சாக்ஷிகளின் வாக்குமூலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, கடைசியாகத் தங்களுக்கு உண்மையென்று தோன்றும் அபிப்பிராயத்தை அமாத்தியர்களிடம் சொல்லுவார்கள். அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் அவைகளின் ஆதாரங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்து அமாத்தியர் மூவரும் சேர்ந்து தீர்மானம் சொல்லுவார்கள். ஆகவே, சாக்ஷிகள் மனம்போன வாறெல்லாம் நிர்ப்பயமாய்ப் பொய் சொல்லுவதற்குச் சந்திரகுப்தன் காலத்து நீதி நிர்வாக தந்திரம் கொஞ்சமேனும் இடம் கொடுக்காததாக இருந்தது. நியாயாதிபதிகள் மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமாகவாவது நீதிநூல்களின் விதிகளுக்கு விரோதமாகவாவது தீர்மானிப்பதை முற்றிலும் தடுப்பதற்காக இன்னொரு சுகமான விதியும் அவ்வரசியிலில் இருந்தது. அதாவது, பாரபக்ஷம் காட்டியாவது, நீதிசாஸ்திர அறிவின்றியாவது, தவறான தீர்மானங்கள் சொல்லும் நியாயாதிபதிகளுக்குத் தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்ததே.

பஞ்சாயத்துச் சபைகளும் அந்தந்தக் கிராம எல்லைகளுக்குள் நடக்கும் வழக்குகளையும் குற்றங்களையும் தொன்று தொட்டு வந்த வழக்கம் போலவே விசாரித்து வந்தன.

ஜனங்களின் க்ஷேமத்தையே பெருநோக்கமாகக் கொண்ட சந்திரகுப்தன் அரசியலில் விவசாய விஷயங்

களைக் கவனிப்பதற்கென்று ஒரு தனிக் குழு அமைக்கப் பட்டிருந்தது. கால்வாய்கள் வெட்டுவதும், அணைகள் கட்டுவதும், நதிகளின் நீர்ப்பெருக்கை ஏரிகளில் தேக்கி வைத்துக் கொள்ளுவதும், அங்கங்கே மடைகள் வகுத்து அவைகளைக் காலாகாலங்களில் திறந்து அடைப்பதும், முதலான காரியங்கள் இந்த இலாக்காவின் வேலையாகும். பஞ்சகாலங்களில் ஜனங்களுக்குக் கைதந்து அவர்கள் கஷ்டங்களை நிவர்த்திசெய்ய முயலுவதும் இந்த மந்திரக் குழுவாத்தின் கடமையாகத்தான் இருந்தல்வேண்டும். ஏனெனில் கருப்புக்காலங்களில் ஜனங்களை எவ்விதம் காப் பாற்றவேண்டுமென்று அர்த்தசாஸ்திரத்தில் வெகு விவரமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமஸ்தானப் பாண் டாரங்களிலுள்ள தானியங்களில் ஒரு பாதியை ராஜாங் கம் செலவுசெய்துவிடாமல் எப்பொழுதும் காஸ்தமாக வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியது என்பது முதல் விதி.* சுபிக்ஷகாலங்களிலாகட்டும் துர்ப்பிக்ஷகாலங்களி லாகட்டும் இந்த விதியை அதிக்கிரமிக்கக்கூடாது என்று அரசனுடைய ஆணை இருந்தது. ராஜாங்கமானது பஞ் சத்தில் கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்கு, துர்க்கத கர்மங்கள் என்று பெயரிட்டு வேலைகொடுத்துக் கூலிதந்து காப் பாற்றவேண்டியது என்றும், பயிரிடுவோருக்கு அடுத்த சாகுபடிக்காக விதைதானியம் அருளவேண்டியது என் றும், அரசன் கட்டளை இருந்தது. இது விஷயமாக அரசனுடைய கடமைகளைச் சொல்லும்போது, குடிகளைத் தன்னால் பஞ்சத்தினின்று காக்கமுடியாமற்போனால் தன்

---

* அக்காலத்தில் நிலவரி அறுவடைக் காலத்தில் தானியமாகவே செலுத்தப்பட்டு வந்தது.

நாட்டில் ஒரு பாகத்தை வேற்றாசனொருவனுக்குக் கொதுவை வைத்து அவனிடமிருந்து கடன் வாங்கியாவது ஜனங்களைக் காக்கவேண்டும் என்றும், அதுவும் ஏதாவது ஓர் காரணத்தால் அசாத்தியமாய்ப் போய்விட்டால் ஜனங்களைக் கருப்பில்லாத வேறு நாடுகளுக்கு அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும் என்றும், அர்த்த சாஸ்திரம் கூறும்.

வேலைசெய்துதான் பிழைக்கவேண்டி வந்தாலும், வேலையைத் தேடிப் போய்க் கூலிவேலை செய்வதற்கு மனம் வராத மானிகள் எல்லாக் காலங்களிலும் அனேகர் இருப்பார்கள். அவர்களுக்குச் சந்திரகுப்தன் அரசாக்ஷியில் நல்ல ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் ராஜாங்கமானது சமஸ்தானத் தறி என்று ஒரு தறி வைத்திருந்தது. அந்தத் தறிக்கு வேண்டுமான நூல் நூற்பதற்காக ஏழை விதவைகளிடத்தும், நொண்டிமுடமான ஸ்திரீகளிடத்தும், மற்றும் வேறு காரணங்களால் வெளியில் வர வெட்கப்படும் பேர்களிடத்தும் பெண்கள் மூலமாகப் பருத்தி கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படி தறி அதிகாரிக்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. வேலைக்காகக் கூலியும் புதிய வேலைக்குப் பருத்தியும் கொடுத்துவிட்டுச் சமஸ்தானத்தறி வேலைக்காரிகள் நூல்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுவார்கள். இதுமாத்திரமில்லை. ராஜாங்கமானது அங்கவீனர்களையும் கபோதிகளையும் உழைக்கவே முடியாத பலவீனர்களையும் தானே தன் செலவில் காப்பாற்றியும் வந்தது. இங்கிலாந்தில் இந்த மாதிரிச் சட்டம் சென்ற பத்துப் பதினைந்து வரு

ஷங்களுக்குள்ளாகத்தான் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று நினைத்துப் பார்க்கும் போது, நமது நாட்டில் இத்தனை காலத்துக்கு முந்தியே அனுசரிக்கப் பெற்று வந்த நாகரீக முறைகள் விஷயத்தில் பெருமைபாராட்டிக் கொள்ள நமக்கு நல்ல பாத்தியமுண்டு.

தற்காலத்தில் நமது நாட்டில் குடிகொண்டிருக்கும் சுத்தமின்மையைக் கண்டு சந்தி தெருப் பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம் என்று ஒரு கவி கூறியுள்ளார். ஆனால் ஆரியாவர்த்தம் எக்காலத்தும் இப்படியே இருந்ததில்லை. தமிழ் நாட்டிலே பராந்தகன், குலோத்துங்கன், ராஜேந்திரன், ராஜராஜன் முதலிய சோழ அரசர்களைப்பற்றி நாம் எழுதும்போது தமிழ் நாட்டின் அக்காலத்து நிலைமையைப்பற்றி வர்ணிப்போம். அவர்கள் காலத்துக்கும் கஅ00 வருஷங்களுக்கு முந்திய அர்த்தசாஸ்திர காலத்திலும் நாடு நகரங்கள், தெருவு சந்துகளெல்லாம் சுத்தமாக இருக்கவேண்டியதைப்பற்றி விஸ்தாரமான சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. நகரத்திலுள் உள்ள ராஜ வீதிகளும் தெருக்களும் நன்றாகக் கூட்டப்பட்டு வந்தன. தெருவுகளில் குப்பை முதலிய அசுத்தங்களை எறிவதற்கும், ஏரி குளங்களிலாவது பகிரங்கமான இடங்களிலாவது அசுசியான காரியங்கள் செய்வதற்கும் தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டுவந்தன. பிரேதங்களைக் குறிப்பிட்ட வீதிகள் வழியாகத்தான் கொண்டுபோகவேண்டும். குறிப்பிட்ட ஸ்தானங்களில்தான் அடக்கம் செய்யவேண்டும். தானியங்கள், எண்ணெய்கள், நெய், வாசனைப் பண்டங்கள், ஔஷதங்கள், இவைகளில் கலப்புச் சரக்கு

கள் கூட்டுபவர்களுக்குக் கடினமான தண்டனைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. வெளிப்படையாகக் காரணம் தெரியாத மரணங்கள் எங்கேயாவது நேர்ந்தால் பிரேதங்களை உடனே ஆசு மிருதக பரிக்ஷை ஸ்தலம் என்று பேர் வைக்கப்பட்ட பிரேத சோதனை ஸ்தலத்துக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும் என்று சட்டமிருந்தது. அங்கே பிரேதத்தை நன்முகக் கூறுசெய்து பார்த்து, சாக்ஷிகளை விசாரித்து எல்லாவற்றையும் குறித்துக் கொண்ட பிறகுதான் அடக்கம்செய்ய உத்தரவு பிறக்கும்.

ராஜாங்கத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் தர்ம வைத்திய சாலைகள் கட்டிவைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் மருந்துகளும், பச்சிலைகளும், தைலங்களும், கட்டுவதற்கு வஸ்திரங்களும் வேண்டிய அளவுக்கு இருக்கின்றனவா என்று அடிக்கடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது வைத்தியர்களுடைய பொறுப்பாக இருந்தது. நமது நாட்டில் வைத்திய சாஸ்திரம் வெகு அக்கரையுடன் வளர்க்கப்பட்டு வந்தது என்று குழந்தைகளுக்குக் கூடத் தெரியும். தங்களால் கைவிட்டுவிடப்பட்ட நோயாளிகளையும் ஆரியர் சுவஸ்தம் செய்துவிடுகிறுர்கள் என்று அலெக்ஸாந்தருடன் வந்த கிரேக்க வைத்தியர்கள் நமது ஆயுர்வேதத்தைப் புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறுர்கள். இன்றைக்கும் நல்ல பாம்பு விஷத்துக்கு நமது நாட்டு ஒளஷதம் தான் சரியாகப் பலிக்கிறது.

நகரங்களில் வீடுகள் அதிக நெருக்கமாக இருக்குமாதலால் அவைகளில் அடிக்கடி நெருப்புப் பயம் நேருவதற்கு இடமுண்டு. ஆகையால் நெருப்புப் பிடித்தால்

அதை அடக்கிவிடுவதற்கும் அணைக்கவும் நகரங்களில் நல்ல ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஐந்து குடங்கள், ஒரு தண்ணீர்த்தொட்டி, ஒரு தோண்டி, ஒரு ஏணி, ஒரு கோடரி, புகையை ஓட்டுவதற்காக முறங்கள், கயிறுகள், கயிறுகளை மாட்டுவதற்குக் கொக்கிகள், மெத்தையிலிருந்து மனிதர்களை இறக்குவதற்குத் தோலால் செய்த 'டோலி'கள், கூடைகள், ஆகிய இந்தப் பத்து வகையான சாமான்களும் இருக்க வேண்டியது என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இவைகளை வைத்துக்கொள்ளாதவர்கள் வீட்டிற்குள் சமைக்கக்கூடாது, தெருவில்தான் சமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சந்திரகுப்தன் கல்வி அபிவிருத்திக்காக ஏராளமான பணம் செலவழித்தான். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் தொன்றுதொட்டுத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்து வந்ததனால் அவன் அவைகளைப்பற்றித் தனியாக ஒரு ஏற்பாடும் செய்யவில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால் சாணக்கியன் பயின்ற தக்ஷசிலக் கலாசாலைக்கும், விதர்ப்ப நகரத்துச் சர்வகலாசாலைக்கும், காசி நகரத்துச் சர்வகலா சாலைக்கும், ஏராளமான மானியங்கள் விடப்பட்டன. தக்ஷசிலக் கலாசாலையில் வைத்தியம், ரணசிகிச்சை, சிற்பம், சித்திரம், விக்கிரகம் வார்த்தல், அநேக விதக் கைத்தொழில்கள், இவைகள் உள்படப் பதினெட்டு கலைகள் கற்பிக்கப் பட்டுவந்தன. விதர்ப்ப நகரிலுள்ள கலாசாலை தான் பிற்காலத்தில் பெரிய ரஸாயனியும் மகாபண்டிதனுமான நாகார்ஜ்ஜுனனால் மகோன்னத பதவியை அடைந்தது.

ராஜ்ஜியத்தின் ராணுவ பலத்தையும் கப்பல் பலத்தையும் சந்திரகுப்தன் மிகவும் நன்றாய்க் கவனித்துவந்தான் என்று நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவனுடைய தரைப்படையின் தொகை இத்தனை என்று நாம் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம்.* துரகவீரன் ஒவ்வொருவன் கையிலும் இரண்டு வேலாயுதங்களிருந்தன. காலாட்படையின் முக்கியமான ஆயுதம் வாள்தான். ஆனால் இதைத்தவிர அவர்களிடம் ஒரு வில்லும் அம்பறாத்தூணியும் ஒரு ஈட்டியும் இருக்கும். இவர்களைத் தவிர வில்லில் தேர்ந்தவர்களைத் தனிப் படையாகக் கூட்டிவைத்து அப்படையை வில் வீரர் வகுப்பு என்ற பேருள்ள பல வகுப்புகளாக வகுத்திருந்தது. இந்த வில் வீரருடைய வில் ஒரு ஆள் உயரமிருக்குமாம். அவர்கள் வில்லின் ஒரு முனையைத் தரையிலேயே நிறுத்தி நின்ற நிலையிலேதான் அம்புகளைப் பிரயோகஞ் செய்வார்கள். போர்வீரர்களுக்கெல்லாம் ஓர் ஓர் கவசமும் கேடயமும் இருந்தன.

ராணுவக் காரியங்களையும் கப்பற்படை சம்பந்தமான காரியங்களையும் பழுதறக் கவனித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுவதற்கென்று முப்பது பேர் அடங்கிய ஒரு சபை பிரத்தியேகமாக இருந்தது. இந்தச் சபையும் நகரச் சபைகள் போலவே ஆறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதல் குழு கப்பற்படை விவகாரங்களைக் கவனிக்கும். தரைப்படையின் ஆகாராதி விஷயங்களையும் வசதிகளையும் கவனிக்கவேண்டியது இரண்டாவது குழுவின் பொறுப்பு. மற்ற நான்கு குழுக்களும் தனித்தனியே சதுரங்க சைனி

* ௧௬-ம் பக்கம்.

யத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தைச் சேர்ந்த சகல விஷயங்களையும் கண்காணித்து வந்தன. அந்தந்தப் படைகளைச் சேர்ந்த வீரர்கள் வியாயாமங்களும் அஸ்திர சஸ்திரப் பயிற்சியும் தினம் தினம் அப்பியசிக்கிறார்களா என்றும், ஆயுதங்களைச் சரிவரப் பாதுகாத்துச் சுத்தமாகவைத்துக் கொள்ளுகிறார்களா என்றும் பார்த்துக் கொள்ளுவதும், புதிய ஆட்கள் சேர்த்துப் படைகளின் தொகையைக் குறையாமலிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளுவதும், தளகர்த்த ஸ்தானத்துக்குத் தகுதியாக இருப்பவர்களைப் பரீக்ஷித்து நியமிப்பதும், இந்தக் குழுக்களின் கடமையாகும். தவிர சைனியத்தை இரு கூறாகப் பிரித்து, இரண்டு கூறுகளையும் ஒன்றுக்கொன்று விளையாட்டாகப் போர்செய்ய வைத்து, தளகர்த்தரின் ஸாம்பிராயிக ஞானத்தையும் வீரர்களின் உற்சாகத்தையும் ஆற்றலையும் சந்திரகுப்தனுடைய ராஜாங்கம் வளர்த்துவந்ததாகவும் தெரியவருகிறது.

கப்பற்படைக் குழுவின் முதற் கடமையானது படைக் கப்பல்கள் குற்றமின்றித் தகுதியாயிருக்கின்றனவா என்றும் போர்செய்ய எப்பொழுதும் சன்னத்தமாயிருக்கின்றனவா என்றும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியதே. ஸிந்து, ஜீலம், முதலிய வடமேற்குக் கோடியிலுள்ள நதிகளில்தான் படைக் கப்பல்களின் பெரும்பாகம் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. ஏனெனில் அக்காலத்தில் ஆரியாவர்த்தத்தின் எதிரிகள் அந்த ஓரமாக வருவது தான் வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் சாதாரண வியாபாரக் கப்பல்களையும் கூட இந்தக் குழு தான் கண்காணித்து

வந்தது. கப்பல்களும் படகுகளும் பெரும்பான்மை ராஜாங்கத்துக்குத் தான் சொந்தமானவையாக இருந்தன. இதனால் வியாபாரிகளுக்கு அநேக சௌகரியங்களிருந்தன. ஏனெனில், கப்பலின் மராமத்தில் குற்றமிருந்ததனுலாவது மீகாமரின் தொகையில் குறைவு ஏற்பட்டதனுலாவது சரக்குகளுக்கு நஷ்டம் நேர்ந்தால் ராஜாங்கமே நஷ்ட ஈடு கொடுத்துவிடவேண்டியது என்று பத்ததி ஏற்பட்டிருந்தது. கப்பல்களின் தாமதத்தினுலாவது மீகாமருடைய அஜாக்கிரதையினுலாவது சாமான்கள் சிராழிந்துபோய்விட்டாலும் சொந்தக்காரனுக்கு ராஜாங்கம் நஷ்டம் கொடுத்துவிடும். தவிர, சாக்குகள் வேறு காரணங்களால் சேதமாகிவிட்டாலும் கப்பற் கூலி முழுவதையுமாவது அதில் ஒரு பாகத்தையாவது ஏற்றவாறு ராஜாங்கம் மன்னித்தும் வந்தது.

வியாபாரக் கப்பல்களெல்லாம் பிரயாணயோக்கியமாக இருக்கின்றனவா என்றும், துறைமுகங்களும் இறங்குமேடைகளும் பத்திரமாக இருக்கின்றனவா என்றும், கப்பல்களையும் படகுகளையும் நடத்த அவசியமாக வேண்டிய தொகைக்கு மீகாமர் அந்தந்தக் கப்பல்களிலும் படகுகளிலும் ஏறியிருக்கின்றார்களா என்றும் பார்த்துக்கொள்ள ஒவ்வொரு துறைமுகத்திலும் ஒரு 'கார்பாரி'யும் அநேக வினையாளிகளும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். தண்ணீரில் மனித உயிருக்குச் சேதம் நேராதபடி காப்பதுதான் 'கார்பாரி'யின் முதல் கடமை. தன் 'சரக'த்துக்குள் எங்கேயாவது கப்பல்கள் உடைந்து போய்விட்டால், அவன் பிரயாணிகளைக் காப்பாற்றி

ஏற்றிக்கொண்டுவரவும் உடைந்த கப்பல்களைச் சாத்தியமானல் இழுத்துக்கொண்டு வரவும் வேறு கப்பல்கள் அனுப்பவேண்டும். உடைந்த கப்பல்கள் எந்த ஜாதியாரைச் சேர்ந்தவையாக இருந்தாலும் சரி, அவைகளை மராமத்துப் பார்க்கத் துறைமுகங்களில் சகலவிதமான வசதிகளும் அவன் ஏற்படுத்தித்தரவேண்டும் என்று சட்டம் இருந்தது.

இன்னும் ஒரு ஏற்பாட்டிலிருந்து சந்திரகுப்தன் அரசியலில் அரசனுடைய கடமைகளைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் இருந்தது என்று நன்கு விளங்குகிறது. அந்த ஏற்பாடு என்ன என்றால், களவுபோய்விட்ட சொத்துக்களை அரசாங்கமானது உடையவனுக்கு மீட்டுக் கொடுக்க வேண்டியது என்பதே. குடிகளை இதர மனிதர்களால் திங்கில்லாமல் காப்பாற்றுவதற்காகத்தான் அரசன் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அவனுக்கு ஜனங்கள் இறை வரி செலுத்துவதும் அதுகாரணம் பற்றியேதானதலாலும், களவு போன பொருள்களைக் கண்டுபிடித்துத்தரவேண்டியதும், அகப்படாமற்போனல் பொருள் இழந்தவனுக்கு அதன் கிரயத்தை ஈடு செய்து கொடுப்பதும் ராஜாங்கத்தின் கடமையாக நினைக்கப்பட்டது. அதற்காகவே ஒவ்வொரு ஸ்தலத்துக்கும் தகுந்தபடி தலையாரிகளும் காவற்காரரும் போதுமான சம்பளத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். களவுகளைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால் அவர்களிடமே நஷ்ட ஈடு வாங்கப்படும் என்றும், வேலையில் அசிரத்தையாயாவது, அசாக்கிரதையாயாவது, கள்வர்களுக்கு உடந்தையாயாவது இருந்தால் அவர்கள் தண்டனைக்

குள்ளாவதோடு வேலையினின்று நீக்கவும் படுவார்கள் என்றும் ராஜாங்கமானது விதி ஏற்படுத்தியிருந்தபடியால், தலையாரிகளும் காவற்காரரும் தங்களுடைய வேலைகளைக் கருத்தாய்ப் பார்த்துவந்தார்கள். தவிர இந்த உத்தியோகங்கள் பரம்பரைப் பாத்தியமாக அதே குடும்பங்களிலேயே விட்டுவைக்கப்பட்டுவந்தமையால், அத் தலையாரி முதலியவர்கள் சிறுவயது முதலே அனுபோகம் பெற்று எப்பொழுதும் தங்கள் தங்கள் வேலைகளுக்குத் தகுதியுள்ளவர்களா யிருப்பார்கள். அதுவுமன்றி, காவல் தொழிலில் பெரிய குற்றம் செய்துவிட்டால் அந்தத் தொழில் தங்கள் குடும்பத்தை விட்டு அகன்றுவிடும் என்கிற பயமும் அவர்களைத் தங்கள் தொழிலில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கும்படி செய்துவந்தது.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய விஷயங்களிலிருந்து, சந்திரகுப்தன் குடையின்கீழே ஜனங்கள் எத்தனை சுகமாக வாழ்ந்துவந்திருக்கவேண்டும் என்று படிப்போர் அறிந்துகொள்ளுவார்கள். வயது முதிர்ந்தோர் முதலிய பலவீனர்களுக்கு உபகாரங்கள், பஞ்சங்கள் நேராதபடி முன்காப்பு, பஞ்சங்கள் நேர்ந்தவிடத்து ஏழைகளைக் காப்பாற்றல், தர்ம வைத்தியசாலைகள் கட்டிவைத்தல், கப்பற் சேதங்களுக்கு நஷ்ட ஈடுகொடுத்தல், தொழிலாளிகளுக்கும் எசமானர்களுக்கும் உள்ள விவாதங்களைத் தீர்க்க மத்தியஸ்தர் நியமித்துவைத்தல், இவை முதலிய ஏற்பாடுகள் ஐரோப்பிய ராஜாங்கங்களில் இந்தத் தலைமுறையில் தான் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று நாம் காணும் போது, ௨,௨00 வருஷங்களுக்கு முன் ஆரியாவர்த்தமா

னது எப்பேர்ப்பட்ட நாகரீக நிலைமையிலிருந்திருக்கிறது என்று நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதாயிருக்கிறது.

நமது நாட்டைப்பற்றிப் பொய் எழுதிவைக்கவேண்டும் என்கிற தூண்டுதலே இல்லாத அயல்நாட்டவர் சொல்லுகிற விவரங்களிலிருந்தும் சந்திரகுப்தன் அரசாக்ஷியானது உலகத்தின் மகா முகூர்த்தங்களில் ஒன்றாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. ஏனெனில், அவன் நாளில் ஜனங்கள் சிறிதேனும் நாணயம் பிறழாமல் நடந்துவந்தார்கள். பெரிய தொகைகள் கொடுத்து வாங்குகையிலும் கூட அக்காலத்தில் ஜனங்கள் சீட்டு நாட்டில்லாமல் நம்பிக்கையின் பேரிலேயே கொடுத்து வாங்கி வந்தார்கள். தாங்கள் நியாயமாய்க் கொடுக்கவேண்டிய கடனை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். நான்கு லக்ஷம் சைனியம் கூடியிருந்த கேவலம் பாசறையில் கூட நூற்றிருபது ரூபாய் பெறுமான தொகைக்கு மேல் என்றைக்கும் களவு போனதில்லை என்று மெகாஸ்தனன் சொல்லுகிறான். நாட்டில் பொய் என்பதே இல்லாமலிருந்தது. நெடுந்தூரம் யாத்திரை போகும் காலத்தில் கூட ஜனங்கள் வீட்டைப் பூட்டி விட்டுப் போவதில்லை. அவர்கள் திரும்பி வரும்போது பொருள்களெல்லாம் வைத்தது வைத்தபடியே இருக்கும்.

இனி மெகாஸ்தனனுடைய சாக்ஷியத்தை இங்கு எடுத்துக்கூறுவோம். அவன் சொல்லுகிறான், "இந்தியர் நியாயஸ்தலத்தில் சென்று வழக்குகள் செய்வது மிகவும் அபூர்வம் என்பதிலிருந்து அவர்களுடைய சட்ட திட்

டங்கள் எவ்வளவு நியாயமானவை என்றும், அவர்களு டைய நாணயம் எவ்வளவு உயர்ந்தது என்றும் இனிது விளங்கும். ஈடுகளைப்பற்றியும், அடைக்கலப் பொருள் களைப் பற்றியும் வழக்குகள் வருவதேயில்லை. பொருள் களை அடைக்கலமாக வைக்கும்போது அவர்கள் சாட்சிகள் தேடுவதேயில்லை. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் முற் றிலும் நம்புகிறார்கள். வீடுகளையும் இதர சொத்துக்களை யும் அவர்கள் அப்படி அப்படியே போட்டுவிட்டுத் தூர தேசம் செல்லுகிறார்கள்.........சத்தியத்தையும் தருமத் தையும் அவர்கள் மிகவும் பெரிய செல்வங்களாக நினைக்கி றார்கள். அதனாலேயே, அபரிமிதமான ஞானம் இல்லா விட்டால் அவர்கள் விருத்தர்களுக்கு விசேஷமான மரி யாதைகள் ஒன்றும் செய்வதில்லை.........அவர்களுக்குள் களவு மிகவும் அபூர்வம்.''

போர்க் காலங்களில் நேரும் விலக்கமுடியாத தீங்கு களை ஆரியர் எத்தனை தூரத்துக்குக் குறைத்துவிட்டிருந் தார்கள் என்று அந்த மெகாஸ்தனனே எழுதும் பின் வரும் வார்த்தைகளால் தெரியவரும் :

"மற்ற ஜாதிகளுக்குள்ளே போர் நேரும் காலத்தில் நிலங்களை அழித்துப் பயிர்களையும் சூறையாடிவிடுதல் சகஜமாயிருக்க, இந்தியருக்குள்ளேமாத்திரம் போர்க் களத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள குடியானவர்களைக் கூட இருதிறத்து வீரரும் இம்சிப்பதில்லை. பயிரிடுவோரை வருத்துவது பாவம் என்பது அவர்களுடைய நம்பிக்கை. ஆகையால் போர்வீரர் ஒருவரை ஒருவர் கொலைபுரிந்து

கொண்டிருக்கையில் கூட வேளாண்மைக்காரர் கிஞ்சித்தேனும் அபாயம் என்கிற உணர்ச்சியே இன்றிப் பயிர் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். படைவீரரும் அவர்களை எவ்விதமாயும் வருத்தமாட்டார்கள். தவிர இந்தியர் பகைவர் நாடுகளைத் தீயிடுவதுமில்லை, அங்கே வளரும் மரங்களை வெட்டிச்சாய்த்துவிடுவதுமில்லை."

சந்திரகுப்தனுடைய ஆட்சி இத்தனை பெருமையுள்ளதாயும் தார்மீகமானதாயும் இருந்தது. அவனும் பாத கண்டத்துச் சக்ரவர்த்திகளிடம் எதிர்பார்க்கப் படுகிற குணங்களும் ஒழுக்கங்களும் நிறைந்தவனாய் விளங்கினான். ராஜதானியில் யாகங்களும் உற்சவங்களும் வெகு விமரிசையாய் நடத்துவான். தன்னை நாடிவரும் கல்விமான்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும், வினையாளிகளுக்கும் இரவலர்களுக்கும் பரிசுகள் கொடுப்பான். சஸ்திர பரிக்ஷைகளும் போலிப் போர்களும் நடத்தி, கைலாகவமும், தளம் நடத்துவதில் சாமர்த்தியமும் காட்டும் யௌவன வீரர்களுக்கு வெகுமானமும் உத்தியோகப் பெருமைகளும அளிப்பான். ராஜதானியி லிருக்கும்போது மந்திர சபையில் தானே அக்கிராசனம் வகித்து நிர்வாக காரியங்களை நடத்துவான். யுத்தங்கள் நேரும்போது தானே போர்முகததுக்குச் சென்று சைனியத்தை நடத்துவான். ராஜ்ஜிய மனைத்திலுமே அவனைப்போல இடைவிடாது வேலைசெய்வோர் யாவரும் இல்லை என்னும்படி அத்தனை கடுமையாக உழைப்பான். ஒவ்வொரு நாளும் போதத் தாணியின்கண்ணே ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு குறைவேண்டுவோர் குறையையும்

முறைவேண்டுவோர் முறையையும் கேட்பான். இந்தப் பேரவைக்கு யார் வேண்டுமென்றாலும் தாராளமாய் வரலாம். வலியோரால் நலியப்பட்டவரும், பெரிய அநியாயங்களால் வருந்துபவரும் சக்ரவர்த்தியின் சந்நிதானத்திற்கு நேரே வந்து தங்கள் தங்கள் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள். நாம் ஏழையாயிற்றே, நமது எதிரி செல்வமும் செல்வாக்கும் நிறைந்தவனாயிற்றே, நம்முடைய வார்த்தை சமுகத்தில் எங்கே ஏறப்போகிறது என்கிற எண்ணம் யாருக்குமே வராது — அந்தப் பேரத்தாணியில் பரம ஏழையும் சக்ரவர்த்தியினுடைய ஆப்த நண்பனும் இருவரும் சமம்தான். ஆகையால், நமது அதிக்கிரமம் பேரத்தாணிக்கு எட்டினால் தண்டனை நிச்சயம் என்கிற எண்ணம் ஒன்றே கூட நிர்வாக அதிகாரிகளையும் செல்வவந்தர்களையும் நடுவு நிலைமை பிறழாமலிருக்கும்படி செய்யப் போதுமானதாக இருந்தது.

இத்தனை நாகரீகமும், சக்தியும், தர்மாதியும் வாய்ந்த ராஜ்ஜியம் அக்காலத்தில் உலகில் எங்குமிருக்கவில்லை. சீனாவில் மகா சூரனான ஹூவோங் என்பவன் பெயரைக் கெடுக்க வந்த அவன் வமிசத்துக்* கடையரான அரசர்கள், தங்கள் எல்லைப்புறத்திலிருந்து தங்கள் நாட்டை அடிக்கடி தாக்கிவந்த மொகலாய ஜாதியாருக்குப் பின்னிடைவதும் பணம் முதலியன கொடுத்து அவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவதுமாக இருந்ததோடு, தங்கள் நாட்டிற்குள்ளும் தினம் பொழுதுவிடிந்தால் கிளைத்துவந்த கலகங்களையும் குழப்பங்களையும் அடக்கிக் குடிகளுக்குச்

---

* இந்த வமிசத்துக்குச் சௌ வமிசம் என்று பெயர்.

சமாதானவாழ்க்கை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கச் சக்தியற்றவர்களாகவு மிருந்தார்கள். தமிழ் நாட்டில் கல்விக்கும் வீரத்துக்கும் குறைவில்லை யாயினும், பரிமாணத்திலும், திக்குவிசயங்களா லுண்டான பெருமையிலும், ராஜதந்திர சாமர்த்தியத்திலும் அக்காலத்துத் தமிழ் ராஜ்ஜியங்களைச் சந்திரகுப்தன் ஏகாதிபத்தியத்தோடு ஒப்பிடமுடியாது. மேற்கே ஸெலுக்கன் சந்திரகுப்தனிடம் தோற்றுப் போயிருந்தாலும் பெரிய வீரனே. ஆனால் அவன் ராஜ்ஜியம் சந்திரகுப்தன் ராஜ்ஜியத்தைவிடப் பரிமாணத்தில் சிறியது. தவிர, மெகாஸ்தனன் சந்திரகுப்தன் அரசாட்சியின் பெருமைகளையும் குடிகளின் ஒழுக்கத்தையும் பற்றி ஆச்சரியப்பட்டு எழுதுவதிலிருந்து, அவன் அரசனான ஸெலுக்கனுடைய அரசாட்சியில் இந்த அமிசங்கள் இல்லாமேவயில்லை அல்லது மிகக்குறைவாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது வெளிப்படை. அதற்கும் மேற்கே ரோமாபுரி அப்பொழுதுதான் இத்தாலியாவைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு வெளி உலகத்தின் பக்கம் நோக்கத்தைத் திருப்ப யோசித்துக்கொண்டிருந்தது. பிரான்ஸு, ஜெர்மனி, ருஷியா, இங்கிலாந்து முதலிய மேல்நாடுகளில்அக்காலத்தில்,வீரியம்நிரம்பியிருந்தாலும் நாகரிகமற்ற ஜாதியார்கள்தாம் பயிரிடக் கூடத் தெரியாமல் வேட்டையாடி ஜீவித்து வந்தார்கள்.

இது மாத்திரமில்லை. நாளதுவரையில் கூடச் சந்திரகுப்தன் அரசாட்சிக்கு இணையாகச் சொல்லக் கூடிய ஆட்சிகள் மிகவும் சொற்பம். அசோகன், ஔகுஸ்தன், ஆல்ப்ரெட், ஷார்லமான், தீமூர், அக்பர், பதினாலாவது

லூயி, நப்போலியன், இவர்களுடைய ஆட்சிகளை விட்டால் சந்திரகுப்தனுடைய அரசாட்சியோடு ஒப்பிடக்கூடிய ஆட்சிகள் இதிகாசக காலத்தில் இருந்ததில்லை யென்றே சொல்லிவிடலாம்.

சந்திரகுப்தன் காலத்தில் ஆரியாவர்த்தத்துக்கும் அதைச் சுற்றுமுள்ள நாடுகளுக்கும் வியாபார விஷயமாகவும் கல்வி விஷயமாகவும் நிரம்ப கூட்டுறவு இருந்தது. அவன் நாட்களுக்கு வெகுகாலம் முன்னேயேகூட ஆரியாவர்த்தம் கல்விக்கும் ஞானத்துக்கும் பேர்பெற்றிருந்தது. ஸோலன், பிளாத்தன், பிதாகோரன், எரதோத்தன் முதலிய மகா மேதாவிகள் ஆரியர்களின் அறிவையும் ஞானத்தையும் மிகவும் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். அலெக்ஸாந்தர் கிழக்கு நோக்கிப் படையெடுக்குங் காலத்தில், தன்னுடைய குருவும், ஐரோப்பிய சாஸ்திரகர்த்தாக்களுள் அக்கிரகண்ணியனுமான அரிஸ்தோத்தலனை நோக்கி, "உனக்கு நான் என்ன பரிசு கொண்டுவரட்டும்?" என்று கேட்டபோது, இந்தியாவிலிருந்து சில ஞானிகளை அழைத்துவரவேண்டும் என்று கூறினனும். இப்பேர்ப்பட்ட புகழ் சந்திரகுப்தன் காலத்தில் வளர்ந்ததே ஒழியக் குறையவில்லை. நமது நாட்டாரும் வேற்று நாடுகளுக்குச் சகஜமாய்ப் போய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அலெக்ஸாந்தரோடு ஸப்ஹீனேஸ் என்றும் கலேனேஸ் என்றும் கிரேக்கரால் பேர்வைத்து அழைக்கப்பட்ட ஒரு பிராம்மணன் பாரஸீகம் சென்றதாகப் புளூதார்க்கு கூறுகிறன். அதன் பிறகு ௩00 வருஷம் கழித்துக் கூட அதேனா நகரத்தில் ஒரு பிராம்மணன் வசித்து வந்ததா

கத் தெரிகிறது. இவ்விதம் நம் நாட்டார் யாதொரு விலக்குமில்லாமல் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்று தங்களுடைய வித்தைகளைப் பிறர்க்குக் கற்பித்தும், பிறர்களுடைய வித்தைகளைத் தாங்களும் கற்றும், அவர்களோடு வியாபாரங்கள் செய்தும் வந்தார்கள். அயல் நாட்டாரும் கல்விக்காகவும் வியாபாரங்களுக்காகவும் ஆரியாவர்த்தத்திற்கு எப்பொழுதும் வந்தவண்ணமாக இருப்பார்கள். வேற்றாரார்களைக் கவனித்துக்கொள்ளுவதற்காக ராஜதானிச் சபையிலும், மற்ற நகரச் சபைகளிலும் ஒரு தனிக் குழு நியமிக்கப்பட்டிருந்ததே இதற்குப் போதுமான சான்றாகும்.

இவ்வளவு விமரிசையுடன் அரசுபுரிந்துவிட்டுச் சந்திரகுப்தன் சுமார் தன்னுடைய நாற்பத்தொன்பதாவது வயதில் துறவுபூண்டு மைசூரிலுள்ள சந்திரகிரியில் ஆறுவருஷம் தவம்செய்துவந்து, கடைசியாகச் சமணபெல்கோளம் என்னும் இடத்தில் தேகத்தை விட்டான் என்று ஒரு ஜயினர் கூறுகிறார். ஆனால் அந்தக் கதைக்கு ஆதாரம் என்ன என்று அவர் கூறவில்லை. இது வாஸ்தவம் தானா என்று நிச்சயிக்க இப்பொழுது நமக்குப் போதுமான ஆதாரங்களில்லை. ஆனால் ச. மு. ருஎச (கி. மு. உகூஎ)-ம் வருஷத்திற்குப் பின் சந்திரகுப்தன் குமாரனான பிந்துஸாரன் தான் அரசாண்டான் என்று ஏற்படுகிறதாகையால், சந்திரகுப்தன் அந்த வருஷத்திலேயோ அதற்குச் சற்று முன்னேயோ ஒன்று இறந்துபோயிருக்கவேண்டும், அல்லது ராஜ்ஜியாதிகாரத்தை விட்டு நீங்கி யிருக்கவேண்டும் என்பது நிச்சயம்.

சந்திரகுப்தனுக்குப் பிறகு சுமார் ககரு வருஷங்களுக்கு ஆரியாவர்த்தத்தின் ஏகாதிபத்தியம் அவனுடைய சந்ததியாரிடமே இருந்துவந்தது. சந்திரகுப்தன் தகப்பனுடைய தாயாருக்கு முரை என்று பெயரானதால் அவனுடைய வமிசத்துக்கு மௌரிய வமிசம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

இனி, ஸ்பூனர் என்னும் ஒரு ஆங்கிலப் பண்டிதர் சந்திரகுப்தன் ஒரு பாரஸீகனே என்றும், பாடலீபுத்திர நகரில் அவன் கட்டுவித்த அரண்மனைகள் பாரஸீகர்களால் பாரஸீக தோரணையிலேயே தான் கட்டப்பட்டன என்றும் சென்ற சில வருஷங்களாக ஒரு வாதம் செய்து வருகிறார். காலகதியால் அழிந்துபோன பாடலீபுத்திர நகர் இருந்த இடத்தைத் தோண்டிப்பார்த்து அங்கே அகப்படுகிற வஸ்துக்களினின்று பழைய மௌரிய நாகரீகம் எத்தன்மையது என்று நிர்ணயித்தல் சாத்தியமா என்று கண்டறிவதற் கென்று பார்ஸீப் பிரமுகரான தாத்தா என்பவர் ஒரு தொகை கட்டிவைத்திருக்கிறார். அந்த ஏற்பாட்டின் பேரில்தான் நமது ஸ்பூனர் பண்டிதர் தற்காலப் பாட்ன நகரத்துக் கருகாமையிலுள்ள பூமியைத் தோண்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். தோண்டியதில் அகப்பட்ட அசோகனுடைய அரண்மனையின் பாகங்கள் பாரஸீக தோரணையாய்த்தான் இருக்கின்றன என்று அவர் சொல்லுகிறார். நாம் நேரில் பார்க்காத வரையில் அதைப்பற்றி முடிவான அபிப்பிராயம் கொடுக்க நமக்குப் பாத்தியமில்லை. ஆனால் பார்ஸீப் பிரபுக்களிடம் சம்பளம் வாங்காத நல்ல புராதனச்சின்ன சாஸ்திரி (ஆர்க்கேயால

ஜிஸ்டு) களின் அபிப்பிராயம் தெரிகிற வரையில் இவர் சொல்லுகிற விஷயங்களை நம்புகிறதும் அறிவாகாது. தன் சித்தாந்தத்துக்கு ஆதாரமாக அவர் கூறும் மற்ற வாதங்கள் வெகு விசித்திரமாயிருக்கின்றன. அவையாவன: சந்திரகுப்தன் பெயரனான அசோகனுடைய பிரும்மாண்டமான அரண்மனையை ஒரே இரவில் பூதங்கள் கட்டிவிட்டன என்று ஜனங்கள் சொல்லிக்கொள்ளுவதாக அவன் காலத்துக்கு ௮00 வருஷங்களுக்குப் பின் வந்த உவெந்த ஸாங்கன் என்ற பெயருள்ள சீனதேசத்து மகா பண்டிதன் ஒருவன் எழுதியிருக்கிறான். மகா பாரதத்தில் மகத ராஜ்ஜியாதிபதியான ஜராஸந்தன் ஒரு அசுரன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிர இந்திரப்பிரஸ்தமானது மயன் என்னும் அசுரனால் கட்டப்பட்டது என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பாரஸீகத்தில் அக்காலத்தில் கொண்டாடிவரப்பட்ட தெய்வத்தின் பெயர் அஹுரா மாஜ்தன்* ஆகும். ஆகையால் அசுரனான ஜராஸந்தன் ஆண்ட நாட்டில் அரசுபுரிந்த அசோகனுடைய அரண்மனைகளைக் கட்டிய பூதங்கள் அஹுரா மாஜ்தனுடைய பக்தர்கள் என்று தெள்ளிதில் ஏற்படவில்லையா? இந்திரப்பிரஸ்தத்தைக் கட்ட மயனை அழைத்த போது ஆரியர்களுக்கு அந்தமாதிரி வேலை செய்யத் திறமையில்லை என்று ஏற்படவில்லையா? இன்னும் 'அஸுர மயன்' என்று சொல்லிப் பாருங்கள்! அது காதுக்கு அஹுரா மாஜ்தன் என்னும் பதத்தின் மரூஉப்

---

* இது அஸுர மஹாந்தன் என்ற ஸம்ஸ்கிருதப்பதத்தின் தற்பவம் என்று எல்லோராலும் கொள்ளப்படுகிறது.

போலவே தோற்றவில்லையா? சந்திரகுப்தனே பாரஸீகன் என்ற கக்ஷிக்கு ஆதாரம் கூறுவது இன்னும் விநோதமாயிருக்கிறது. மௌரிய வமிசம் என்றபெயர் சந்திரகுப்தன் பிதாமகியின் பெயரான முரை என்னும் பதத்தினின்று வந்தது என்று சொல்லும் வாதம் அறியாமையாம். உண்மை என்னவாமென்றால், பாரஸீகத்தில் மேர்வு, மேரு, மௌர் என்று பலவாறு வழங்கும் ஒரு ஊர் இருக்கிறதாம். அந்தப் பெயருக்கும் மௌரியன் என்னும் பெயருக்கும் எவ்வளவு நெருங்கிய சம்பந்தம் இருக்கிறது பாருங்கள்! இவ்விதமாக ஸ்ரீ ஸ்பூனர் என்பவர் அபூர்வமான வாதங்கள் செய்கிறார். இந்த மாதிரி வாதங்களை ஒப்புக் கொண்டால், ஸர் டாமஸ் மோர் என்னும் ஆங்கில மகான் கூடத் தமஸா நதிக்கரையில் வசித்த ஒரு மௌரியன் என்றும், அதிலிருந்து ஒரு பாரஸீகன் என்றும் ஏற்பட்டுவிடும்.

விளையாட்டை விட்டு விட்டு யோசித்துப் பார்த்தால், சந்திரகுப்தன் பாரஸீகனாக இருந்திருக்கும் பக்ஷத்தில், அலெக்ஸாந்தரால் தற்பொழுதுதான் கவிழ்த்துவிடப்பட்ட தன்னுடைய ஜன்மநாட்டைக் கிரேக்கர் வசமிருந்து மீட்பதைவிட்டு, அலெக்ஸாந்தரின் தோல்படையாலேயே வெல்லற்கரியவர் என்று நினைத்துவிடப்பட்ட ஆரியரோடு போர்புரிந்து ராஜ்ஜியம் ஸ்தாபித்துவிடலாம் என்று கேவலம் நினைத்துத்தானிருப்பானா? தன்னுடைய ராஜதானியைப் பாரஸீகத்துக்கு ஓரமானதும், தான் முதல் முதல் வென்றதுமான பாஞ்சால நாட்டில் வைத்துக் கொள்ளுவதை விட்டுப் பாடலீபுரத்தை ராஜதானியாக

வைத்துக்கொண்டிருப்பானே? அவனுக்குப் பாரஸீக மந்திரி ஒருவன் கூட இருந்திருக்கமாட்டானே? ஸெலுக்கஸை முறியடித்துக் கலக்கிவிட்ட பிறகும் கூடத் தன் தாய் நாடான பாரஸீகத்தை அவனிடமிருந்து மீட்கக் கொஞ்சமேனும் எத்தனப்பட்டிருக்கமாட்டானே? இந்தச் சமாசாரத்தில் உண்மை லவலேசமாகிலும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், மெகாஸ்தனேயாவது மற்றக் கிரேக்கச் சரித்திராசிரியர்களாவது பாரஸீக ஆசிரியர்களாவது இதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்திருக்கமாட்டார்களா? அல்லது தெரிந்து தான் ஸ்பூனர் பண்டிதருக்குக் கீர்த்தி சம்பாதித்துவைக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் ரகசியத்தை வெளியிடாது காத்துவைத்தார்களோ?

இதெல்லாம் என்ன பைத்தியமாக இருக்கிறது? சந்திரகுப்தன் ஆரியனே. அவன் ஸ்தாபித்த ராஜாங்கம் புராதன ஆரிய ராஜாங்கங்களின் வளர்ச்சியே. அவனுடைய பெயர், அவன் மந்திரிகளின் பெயர், அவனுடைய ராஜ்ஜிய தந்திர முறை, அவன் காலத்து ராஜ்ஜிய நிர்வாக உத்தியோகங்களுக்குக் கொடுத்த பெயர்கள், எல்லாம் அவனுடைய ஆரிய மரபையே காட்டுகின்றன. தவிர, முத்திரா ராக்ஷஸம் என்று ஒரு நாடகம் இருக்கிறதாக நாம் ஏற்கெனவே கூறியிருக்கிறோம். அது அவன் காலத்துக்கு நெடு நாட்களுக்குப்பிறகு எழுதியதுதானுலும், அது எழுதி இப்பொழுது சுமார் க,௪00 வருஷங்களிருக்கும். அதில் சந்திரகுப்தன் நந்த வமிசத்து இளங்கோக்களில் ஒருவனுடைய புத்திரன் என்று வியக்தமாகக் கூறியிருக்கிறது. சந்திரகுப்தன்

ஆரியனாக இருந்திராதபக்ஷத்தில் அந்த நாடகத்தின் ஆசிரியன் இவ்விதம் உரைத்தே இருக்கமாட்டான். ஆரிய வமிசத்திலேயே பிறந்திருந்தாலும் பௌத்த அரசர்களை யும், பௌத்த பண்டிதர்களையும் பௌத்த காவியங்களை யுமே பெரும்பாலும் திரஸ்காரம் செய்துவிட்ட நம்மு டைய கவிகள் ஒரு பாரஸீகனை ஆரியனென்று கூறியிருத் தல் அசாத்தியமே.

ஆகையால் சந்திரகுப்தன் ஆரிய அரசன் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு அவனிடத்து நாமெல்லாம் பித்ருபக்தி செலுத்தக் கடவோம். அவன் தமிழ்நாட்டுச் சக்ரவர்த்தி இல்லை என்பது வாஸ்தவம். ஆனால் ராமன், யுதிஷ்டி ரன், விக்கிரமார்க்கன், சாலிவாகனன் முதலிய சக்ரவர்த் திகளும் தமிழ் நாட்டரசர்களல்ல. நாம் அவர்களிடத் துத் தெய்வபக்தி செலுத்துவதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால் அவர்கள் இந்தப் புண்ணிய பூமியான பாரத பூமியில் பிறந்து, ஆரிய தர்மத்தையும் ஆரிய நாகரீகத் தையும் நிலைநாட்டி, வீரவாழ்க்கை வாழ்ந்து, நம்முடைய நாட்டுக்குப் புகழைத் தேடிவைத்து, இக்காலத்தில் வாழும் நமக்கு ஆரிய தருமமான ஆரிய செல்வத்தைச் சிதையாமல் காப்பாற்றிவைத்தார்கள் என்பதே. சந்திர குப்தனும் இத்தகைய பெரிய காரியங்கள் செய்திருப்பதனால் அவனிடத்தும் நாம் அதே மாதிரி பக்தி செலுத்து வோமாக.

சந்திரகுப்த சக்ரவர்த்தி சரித்திரம்

முற்றிற்று.

அனுபந்தம்

முத்ராராக்ஷஸ நாடகத்தைப்பற்றி நூலில் இரண்டு மூன்று தடவை பேசியிருக்கிறோம். அது சந்திரகுப்தன் அரசாக்ஷியின் துவக்கத்தில் நடந்த சில நிகழ்ச்சிகளை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிறது. அதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த வில்ஸன் என்னும் பண்டிதன், தன் நூலின் முகவுரையில் நாடகத்தின் ஆரம்ப சம்பவங்களுக்கு முன் நிகழ்ந்திருப்பதாகப் பாவிக்கவேண்டிய பூர்வகதையைச் சொல்லுகையில், மகாபத்ம நந்தன் என்கிற ஸர்வார்த்த வித்திக்கு ஸுநந்தை என்ற க்ஷத்திரிய மனைவியிடம் ஒன்பது குமாரர்களும், முரை என்ற சூத்திர மனைவியிடம் மௌரியன் என்ற காரணப் பெயர் பூண்ட ஒரு குமாரனும் பிறந்தார்கள் என்றும், மகாபத்மன் ராஜ்ஜியத்தை ஸுநந்தையின் குமாரர்களிடமும் சேனாதிபத்தியத்தை மௌரியனிடமும் ஒப்புவித்துவிட்டுத் துறவு பூண்டான் என்றும், மேற்சொல்லிய ஒன்பது நந்தர்கள் மௌரியனையும், சந்திரகுப்தன் நீங்கலாக உள்ள அவனது மற்றப் புத்திரர்களையும் சூழ்ச்சிகள் செய்து கொன்றுவிட்டார்கள் என்றும், பிருஹத்கதை, விஷ்ணு புராணம் முதலிய நூல்களிலிருந்து ஏற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறான்.

முத்திராராக்ஷஸத்திலாவது புராணங்களிலாவது பிருஹத்கதையிலாவது நாம் நூலில் சொல்லிய பரியாரியின் பிரஸ்தாபம் இல்லை. இந்த நூல்களும், மேல்நாட்

டுப் பழைய சரித்திரங்களும், இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நவீன சரித்திரங்களும் சந்திர குப்தன் காலத்தில் நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி ஒன்று சொல்லியபடி மற்றொன்று சொல்லவில்லை. இந்தக் குழப்பங்களுக்கிடையில் உண்மை இப்படித்தானிருந் திருக்கலாம் என்று நிச்சயிப்பது மிகவும் கடினமாயிருக் கிறது. கையில் அகப்பட்ட ஆதாரங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து, ஆழ்ந்து யோசித்துப்பார்த்துத்தான் இந்த நூலினுள்ள கதையை ஒரு வாறு நிச்சயித்து எழுதி யிருக்கிறோம்.

இனி, சந்திரகுப்தனைப்பற்றி எழுதிய இந்நூலில், படிப்போர் முத்திராராக்ஷஸ நாடகத்தின் கதையை எதிர் பார்ப்பது சகஜமாதலால் அவர்களுடைய திருப்திக்காக அதை இங்கே சுருக்கி எழுதுகிறோம்.

இந்த நாடகம் எழுதியது பிருது மகாராஜன் புத்தி ரனும் வாதேசுவர தத்தன் பேரனுமான விசாக தத்தன் என்பவன். நாடகம் எழுதப்பட்டகாலம் சகம் சு - வது நூற்றாண்டு என ராப்ஸன் என்னும் ஐரோப்பியப் பண் டிதர் ராயல் ஏஷியாடிக் ஸோஸையேடி என்னும் சங் கத்தின் பத்திரிகையின் கக00 - ம் வருஷத்துத் தொகுதி ருஙடு - ம் பக்கத்தில் நிர்ணயித் தெழுதியிருக்கிறார். இந்த நாடகத்துக்குச் சாணக்கிய தந்திரம் என்று ஒரு பெயரும் வழங்கக் கேட்டிருக்கிறோம். கதை முழுவதும் சாணக்கியனுடைய தந்திரம் தான் :—

கடைசி நந்தன் தன்னை அவமதித்த காரணம்பற்றிச் சாணக்கியன் நந்தர்களுடைய பூண்டையே அழித்துவிடு

கிறேன் என்றும், நந்தர்களை வேரறுத்து வேறொரு வமிசத்தைப் பாடலீபுரத்தில் நாட்டுகிற வரையில் தன் முன் குடுமியை முடிவதில்லை என்றும் சபதம் செய்து கொண்டு வெளியே புறப்பட்டுவிட்டான். தேசாடனம் செய்துவருகையில் தன்னைப்போலப் பாடலீபுரத்தை விட்டு ஓடிவந்துவிட்ட சந்திரகுப்த மௌரியனைக் கண்டு பிடித்து, நந்தர்களை அழித்து அவர்களுடைய சிங்காதனத்தில் அவனை ஏற்றிவிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்து, பர்வதேசுவரன் என்னப்பட்ட ஒரு மிலேச்ச அரசனுக்கும் அவனுக்கும் நட்புண்டாக்கினான். நந்தர்களோடு போர் செய்யப் பர்வதேசுவரன் சந்திரகுப்தனுக்கு உதவி புரியவேண்டியது என்றும், நந்தர்கள் மடிந்ததும் சந்திரகுப்தன் பர்வதேசுவரனுக்கு மகத ராஜ்ஜியத்தில் பாதி கொடுத்துவிட வேண்டியது என்றும் இருவருக்கும் ஒப்பந்தம் நடந்தது. இருவரும் பெரிய சேனையுடன் சென்று நந்தனைத் தாக்கினார்கள். நந்தனுடைய மந்திரியும் வீரனுமான ராக்ஷஸன் பராக்கிரமத்தோடு போர்செய்தும் நந்தன் முறியடிக்கப்பட்டுப் பூண்டோடும் மடிந்தான். பர்வதேசுவரனும் சந்திரகுப்தனும் பாடலீபுரத்தில் ஜயசீலர்களாய்ப் பிரவேசித்தார்கள்.

போர் தன் அரசனுக்கு விரோதமாக முடிந்ததும் ராக்ஷஸன் சந்திரகுப்தனைக் கொலை செய்துவிடச் சூழ்ச்சிகள் புரியலானான். முதலில், ஆலிங்கனம் செய்து கொண்ட மாத்திரத்திலேயே ஆலிங்கனம் செய்தவன் மடிந்துபோகும்படியான அத்தனை விஷத்தையுடைய ஒரு தாஸியை ஏவிச் சந்திரகுப்தனை மயக்கிக் கொல்ல அனுப்

பினுன். ஆனுல் சாணக்கியன் அவள் தன்மையை அறிந்து அவளேப் பர்வதேசுவரனிடம் அனுப்பிவிட்டான். பர்வதேசுவரனும் அவளால் இறந்துவிட்டான். இதற்குத் தப்பினுல் சந்திரகுப்தனேக் கொல்லுவதற்கு ராக்ஷஸன் வேறு ஏற்பாடுகளும் செய்திருந்தான். சந்திரகுப்தன் அலங்கார மண்டபத்துக்கு வரும்போது அவன் ஏறிப் போகும் யானேப்பாகன் அவனேக் கொன்றுவிடவேண்டும் என்றும், அதற்கும் தப்பி அவன் அலங்கார மண்டபத் துக்கு வந்தால் தாருவர்மன் என்னும் தச்சன் அந்த மண்டபத்தையே விழும்படி செய்துவிட வேண்டும் என் றும் ஆக்ஞாபித்துவிட்டு, ராக்ஷஸன் பர்வதேசுவரன் மகனுகிய மலேயகேதுவோடு அவனுடைய தலேநகருக்குப் போய்த் தன் சூழ்ச்சிகளின் விளேபயனேப் பிரதீக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பானுயினுன்.

ஆனுல் சாணக்கியன் முன்ஜாக்கிரதையால் சந்திர குப்தன் எல்லாக் கண்டங்களுக்கும் தப்பித்துக் கொண்டுவிட்டான். பர்வதேசுவரன் இறந்ததும் சந்திர குப்தன்மீது ஏதாவது பழி ஏற்பட்டுவிடப்போகிறது என்று சாணக்கியன் பர்வதேசுவரன் தம்பியான விரோ தகனிடம், சந்திரகுப்தன் பர்வதேசுவரனேடு செய்த ஒப்பந்தப்படியே நடக்க, அதாவது மகத ராஜ்ஜியத்தில் பாதியை விரோதகனுக்குக் கொடுத்துவிட, சித்தமாக இருப்பதாகச் சொல்லி, மிலேச்சர்களுடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்துவிட்டான். ஆனுல் சத்துருக்கள் ஏதா வது சூழ்ச்சி செய்திருப்பார்கள் என்று நினேத்துச் சாணக்கியன் விரோதகனேக்கொண்டே ஆழம்பார்க்க

நினைத்து, விரோதகனிடம், "உங்கள் உதவி இல்லாதிருந் தால் சந்திரகுப்தனுக்கு ராஜ்ஜிய பதவியே கிடைத்திரா தாகையால் நீயேதான் முதலில் அலங்கார மண்டபத் திற்குச் செல்ல வேண்டும்" என்று ரகசியமாய்ச் சொல்ல, அவனும் சக்ராதிபதியின் உடை தரித்துச் சக்ராதி பத்தியச் சின்னங்களோடு பட்டத்து யானைமீது ஏறிச் சென்றான். யானைப்பாகனுக்காவது தச்சன் தாருவர்ம னுக்காவது சந்திரகுப்தனை நன்றாகத் தெரியாததலால் அவர்கள் இருவரும் விரோதகனையே சந்திரகுப்தன் என்று நினைத்துவிட்டார்கள். மண்டபத்தை அணுகையில் பாகன் அரசனைக் கொல்லவென்று ஈட்டியை, அதை யாருக்கும் தெரியாதபடி செருகிவைத்திருந்த உள் துவாரமுள்ள தடியினின்று உருவும்போது யானை பயந்து அதிவேகமாய் ஓடி மண்டப வாயில்வரையில் சென்று விட்டது. யானை மண்டப வாயிலில் வந்ததும் அதைத் தாரு வர்மன் விழச் செய்துவிட்டு ஓடிவிட வேண்டும் என்பது சூழ்ச்சி. ஆனால் யானை வந்த உடன் தாருவர்மன் மண்ட பத்தைத் தாங்கிய உத்தரத்தை வீழ்க்கினதும், ஈட்டி யால் பாகன் விரோதகனைக் குத்த முயன்றதும் ஏககாலத் தில் ஒத்துக்கொண்டன. பாகன் குத்தப்போகையில் அரசன் அனுசரர்கள் அவனை வீழ்த்தி அதம் செய்து விட்டார்கள். இதனால் உத்தரம் வீழ்ந்ததும் எதிருச் சையல்ல, சூழ்ச்சிதான், என்று மனிதர் நினைத்துத் தன் னையும் கொன்றுதான் விடப்போகிறார்கள் என்று தாரு வர்மன் மண்டபத்துக்கு ஆதாரமாயிருந்த இரும்பு முளை யைப் பிடுங்கி மண்டபத்தை அப்படியே விழச்செய்து

விரோதகனையும் கொன்றுவிட்டான். விரோதகனுடைய வீரர்கள் தாருவர்மனைக் கல்லாலெறிந்து கொன்று விட்டார்கள்.

ஆனால் ராக்ஷஸனுடைய சூழ்ச்சி இதோடு நிற்க வில்லை. இதற்கும் சந்திரகுப்தன் தப்பினால் அவனுக்கு விஷம் கொடுத்துக்கொல்ல அபய தத்தன் என்னும் வைத்தியனையும், அந்தச் சூழ்ச்சியும் நிஷ்பலமானால், சந்திர குப்தனுடைய சயனக் கிரகத்துக் கடியிலுள்ள சுரங்கத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்து அவன் உறங்குகையில் அவனைக் கொல்லவென்று கொலையாளிகளையும் அவன் அனுப்பினான். இச் சூழ்ச்சிகளும் முன் சூழ்ச்சிகளின் கதியே யாயின. அபய தத்தன் மருந்து என்று சொல்லிச் சந்திரகுப்தனுக்கு விஷத்தைக் கொடுக்கையில் சாணக்கியன் சந்தேகித்து அவனையே அதைச் சாப்பிட்டுக் காட்டும்படி சொன்னான். வேறு விதியில்லாமல் அபய தத்தன் அதைச் சாப்பிட்டு அங்கேயே இறந்துவீழ்ந்தான். சுரங்கத்துக் கொலையாளிகளின் கதி இதுவாயிற்று: ஒவ்வொரு இரவும் சந்திரகுப்தன் நித்திரைக்குச் செல்லுமுன் சாணக்கியன் அவன் படுக்கை அரையைத் தானே சோதிப்பது வழக்கம். ஓர் இரவு அவ்விதம் சோதிக்கையில் சாணக்கியன் ஓர் சுவரினுள்ளேயிருந்து சாரி சாரியாய் வந்த எறும்புகள் வாயில் புதிதாயிருந்த ஆகாரத் துணுக்குகளைக் கவ்விக்கொண்டு செல்வதைக் கவனித்தான். உடனே அரையின் அடியிலுள்ள சுரங்கத்தில் கொலையாளிகள் தானிருக்கவேண்டும் என்று ஊகித்து அப்படியே அரையைச் சுற்றித் தீவைக்கும்படி உத்தரவு செய்து

விட்டான். கொலையாளிகளும் சாய்பலாய்ப் போய்விட்டார்கள்.

ராக்ஷஸனுடைய சூழ்ச்சிகளெல்லாம் இப்படி விபலமேயாயின. ஆனால் தோற்கத் தோற்க ராக்ஷஸனுடைய பிடிவாதமும் க்ஷாத்திரமும் வளர்ந்தே வந்தன. இப்பொழுது, மலயகேதுவுக்கும், மலயம், காசுமீரம், குலுத்தம், ஸிந்துநாடு, பாரஸீகம், ஆகிய இவ் ஐந்து நாட்டரசர்களுக்கும் நட்புண்டாக்கி, அவர்களைக்கொண்டு பாடலிபுரத்தைத் தாக்கிச் சந்திரகுப்தனை அழிக்கப் பெருமுயற்சி செய்துவந்தான்.

ராக்ஷஸன் சந்திரகுப்தனுக்கு!விரோதமாய்ச் சூழ்ச்சிகள் செய்துவந்தாலும், அவனுடைய எசமானவிசுவாசத்தையும் விடாமுயற்சியையும் ஆள்வினையையும் கண்டு மெச்சி, சாணக்கியன் அவனுடைய முயற்சிகளை உடைத்துவிடுவதோடு நில்லாமல், அவனைச் சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாகவும் செய்துவிடவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு, இந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்கத் தன் சாமர்த்தியம் அனைத்தையும் பிரயோகிப்பானாயினன்.

எங்குபார்த்தாலும் சாணக்கியனுடைய ஒற்றர்கள்தான். பாடலிபுரத்தில் நந்தர்களுக்கு அனுகூலமாக யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கப் பலரை ஏவினன். மலயகேதுவின் தலைநகருக்குச் சென்று ராக்ஷஸனுடைய சூழ்ச்சிகளைக் கண்டறிந்து சொல்லப் பலரை அனுப்பினான். இவ் ஒற்றர்கள் அந்தந்தக் காரியத்துக்கேற்றவாறு மாறுவேடங்கள் பூண்டு காரியங்களைச் சாதிப்பதில் மகா நிபுணர்களா யிருந்தார்கள்.

இவர்களில் ஒருவன், கையில் யமலோகவாதனைகளைக் காட்டும் படங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பாடலீபுரத்தில் தெருவு தெருவாய்ப்பாடிக் கொண்டு திரிந்து வருகையில், ஒரு நாள் சந்தனதாசன் என்னும் ஒருவன் வீட்டில் ஒரு ஸ்திரீயின்கையிலிருந்து முத்திரைமோதிரம் ஒன்று நழுவி விழுந்ததையும் அவள் அதைக் கவனியாது உள்ளே சென்றுவிட்டதையும் பார்த்து அம்மோதிரத்தைக் கையிலெடுத்து உற்றுப்பார்த்தான். அதில் ராக்ஷஸனுடைய பெயர் வெட்டியிருப்பதைக் கண்டு அவன் அது சாணக்கியனுக்குப் பயன்படும் என்று நினைத்து அதைக் கவர்ந்துவந்து அவனிடம் கொடுத்தான். அதைப் பார்த்ததும், ராக்ஷஸனையும் மலையகேதுவையும் பிரித்துவிட அதை உபயோகித்துவிடலாகும் என்று சாணக்கியனுக்குத் தோன்றிவிட்டது. அதுமாத்திரமில்லை. அவனுடைய அபாரமான பிரதிபையில் அதை உபயோகிக்கும் ரீதியும் உடனே ஸ்புரித்துவிட்டது. ராக்ஷஸன் கூடமான பரிபாஷையில் சந்திரகுப்தனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுவது போல எழுதி, அதன் வாசகங்களை ராக்ஷஸனுக்கு மிகவும் ஆப்தனான சகடதாசன் கையால் எழுதி வாங்கிக் கொண்டுவரும்படி சொல்லி, அந்தத் தன் கையெழுத்துப் பிரதியைச் சாணக்கியன் சித்தார்த்தகன் என்ற தன் ஒற்றனிடம் கொடுத்தான். அவன் சகடதாசனை ஒற்றுப்பார்ப்பதற்காகவே அவனோடு நெருங்கிப் பழகிக்கொண்டுவருபவனாதலால் இக்காரியத்தை வெகு சுலபமாய் முடித்துத் தந்துவிட்டான். அந்தக் கடிதத்தின் வாசகம் கூடமாயிருந்தாலும், அது ராக்ஷஸனால் எழுதப்பட்டது என்

ருவது சந்திரகுப்தனுக்கு அனுப்பப்பட்டது என்ருவது ஏற்படப்போகிறது என்ற மர்மத்தை அவன் அறியா ணைகையாலும் சகடதாசன் சூழ்ச்சியென்று சந்தேகியாமல் சித்தார்த்தகன் கேட்டுக்கொண்டபடியே அக்கடிதத்தை எழுதி அவனிடம் கொடுத்துவிட்டான். சாணக்கியன் அதை வாங்கி அதற்கு ராக்ஷஸனுடைய மோதிரத்தால் முத்திரையிட்டு வைத்துக் கொண்டான்.

இனி இந்தக் கடிதத்தை மலையகேது பார்க்கும்படியும் அதை ராக்ஷஸன் எழுதியதுதான் என்று நம்பும்படியும் செய்துவிட்டால் மலையகேதுவுக்கு ராக்ஷஸன்மீது அவநம்பிக்கை பிறந்துவிடுமாதலால் சாணக்கியன் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்வானாயினன்.

முதலில் ராக்ஷஸன் சிநேகிதனான சகடதாசனைச் சிறைசெய்து, ராஜத்துரோகத்துக்காக அவனுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதித்து, அவனை உடனே கொலைக் களத்துக்குக் கொண்டுபோகும்படி ஏவலாளர்களுக்கு உத்தரவு செய்துவிட்டு, தனது ஒற்றனேயான சித்தார்த்தகனை ராஜத்துரோகி எனப் பறையறைவித்து அவன் தேசத்தைவிட்டு உடனே ஓடிப் போய்விட வேண்டியது என்று உத்தரவும் பிறப்பித்துவிட்டான். பிறகு சித்தார்த்தகனை ரகசியமாய் அழைத்து அவனிடம், கொலைக்களத்துக்குச் சென்று, சமயத்தில் எதிர்க்காமல் ஓடிவிடவேண்டும் என்று கொலையாளிகளிடம் சொல்லிவிட்டு, அவர்களைத் தாக்கிச் சகடதாசனையும் தப்புவித்துக்கொண்டு அவனோடுகூட மலையகேதுவிடம் சென்று விடவேண்டியதென்றும், காலமறிந்து மேலே சொன்ன கடிதம் மலைய

கேதுவின் கையில் அகப்படுமாறு செய்துவிடவேண்டு மென்றும் சொல்லி அக்கடிதத்தை அவனிடம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான்.

தவிர, ஜீவசித்தி என்ற பேருள்ள ஒரு பௌத்த சந்நியாசி ராக்ஷஸனுக்கு நண்பனுக இருப்பது தெரிந்து, அவனைத் தனக்காக ஒற்றுப்பார்க்கச் சம்மதிக்கச் செய்து, அவனுக்குச் சில ரகசியமான பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்து மலையகேதுவினிடம் செல்ல அனுப்பிவிட்டு, அவன் ராக்ஷஸனுக்கு உடந்தையாயிருப்பவனுதலால் அவன் பாடலீபுரத்தில் அரை க்ஷணம் கூட இருக்கக் கூடாது என்று பறையறைவித்துவிட்டான்.

இது மாத்திரமில்லை. மலையகேதுவின் பிரதான காரியஸ்தர்களில் ஒருவனுன பாகுராயணன் என்பவனுக் குப் பணம் முதலியன தந்து சாணக்கியன் அவனைத் தன் மனிதனுக ஆக்கிக்கொண்டு அவன் மூலமாகவும் மலைய கேதுவின் ரகசியங்களை யெல்லாம் கறந்து வாங்கிவந்தான்.

இந்த ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்தானபிறகு சாணக் கியன் சந்தனதாசனை வரவழைத்து, "ராக்ஷஸனுடைய மனைவி முதலானவரை உடனே ராஜாங்கத்தினிடம் ஒப்பு வித்துவிடாமற்போனுல் உன்னையும் ராஜத்துரோகியாகக் கருதிச் சிரச்சேதம் செய்துவிடுவேன்" என்று பயமுறுத்தி னுன். ஆனுல் சந்தனதாசன் சாணக்கியனுக்குப் பயந்து ஏற்கெனவே அவர்களை வேறு ஒருவனிடம் ஒப்புவித்து விட்டு வந்திருந்தானுகையால் இப்பொழுது பயமின்றி, "நான் கொலையுண்டாலும் உண்ணுவேனே ஒழிய ஒரு சினேகிதனுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யமாட்டேன்"

என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டான். சாணக்கியனும் இவனுடைய பெருந்தகைமையைக் கண்டு மெச்சி, இப்பேர்ப்பட்டவனைத் தன் அரசனுக்கு அனுசரனாக்க வேண்டும் என நிச்சயித்துக்கொண்டு, ஆனால், ராக்ஷஸனைப் பாடலீபுரத்துப்பக்கம் இழுக்க இவனைத் தூண்டிற் புழுவாக உபயோகப்படுத்தலாகும் என்று கருதி அவனைச் சிறைச்சாலையில் போட்டுவிட்டான்.

இந்த ஏற்பாடுகளின்படியே எல்லாம் நடந்தது. சந்தனதாசன் குடும்பசகிதம் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டுவிட்டான். சித்தார்த்தகன் கொலையாளிகளை வெருட்டிவிட்டுச் சகடதாசனை விடுவித்துக்கொண்டு அவனோடு ராக்ஷஸனிடம் சென்றுவிட்டான். ஜீவசித்தியும் மகத நாட்டைவிட்டு மலையகேதுவின் தலைநகர்சேர்ந்துவிட்டான்.

அங்கே ராக்ஷஸன் மலையகேதுவின் கூட்டுச் சைனியத்தைச் சந்நத்தமாக்கிக்கொண்டும், மலையகேதுவின் உற்சாகம் குன்றாமல்பார்த்துக்கொண்டும், பாடலீபுரத்துக்குத் தன் ஒற்றர்களை அனுப்பிச் சத்துருவின் சமாசாரங்களை அறிந்துகொண்டும், சாணக்கியனுக்கும் சந்திரகுப்தனுக்கும் மனஸ்தாபம் உண்டாக்க ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டும் இருந்தான். சகடதாசனுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதும், சந்தனதாசன் குடும்பத்தோடு சிறையிலடைபட்டிருப்பதும், தான் சந்திரகுப்தனைக் கொல்லச் செய்த சூழ்ச்சிகளெல்லாம் விபலமாகிவிட்டதும் அவனுக்கு எட்டிவிட்டன. இப்படி இருக்க, சகடதாசன் அவனிடம் ஒரு நாள் திடீரென வர, அவன் அவனை அன்போடு தழுவிக் கொலைக்குத் தப்பிவந்த விதத்தை விசா

ரிக்க, சகடதாசன் தன்னோடு வந்திருந்த சித்தார்த்தகனைக் காண்பித்து, இந்த நண்பனுடைய உதவியால்தான் தப்பிப் பிழைத்தேன் என்று சங்கதிகளைச் சொன்னான். ராக்ஷஸன் சித்தார்த்தகனை நந்தர்கள் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவன் என்று நம்பிவிட்டான். தவிர, தன் நண்பனைத் தப்புவித்ததற்காகத் தான் மலயகேதுவிடம் பரிசுபெற்ற ரத்தினாபரணங்களைக் கழற்றி அவனுக்குப் பரிசாகத் தரப் போனான். ஆனால் எப்படியாவது ராக்ஷஸனுடைய முத்திரை மோதிரம் அவனிடமே போய்ச்சேரும்படி செய்ய வேண்டியது என்று சாணக்கியன் சித்தார்த்தகனுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தமையால், சித்தார்த்தகன் சாமர்த்தியமாய், "நான் இந்த அறியாத ஊரில் தாங்கள் தயவோடு தந்த இந்த ஆபரணங்களை எப்படிக் காப்பேன்? உத்தரவானால் இந்த மோதிரத்தால் முத்திரையிட்டு அவைகளைத் தங்களிடமே வைத்திருக்க விரும்புகிறேன்," என்று சொல்லி அவன் சம்மதித்ததும் அந் நகைகளை ஒரு பொட்டணமாகக் கட்டி முத்திரையுமிட்டான். முத்திரையைப் பார்த்ததும் ராக்ஷஸன் மோதிரம் தன்னது என்று கண்டு, இது உனக்கு எப்படிக் கிடைத்ததுஎன்று சித்தார்த்தகனைக் கேட்டான். அதைச் சந்தனதாசன் வீட்டுவாசலில் கண்டெடுத்ததாகச் சித்தார்த்தகன் சொன்னதால் ராக்ஷஸனுக்கு அவன்மீது யாதொரு சந்தேகமும் பிறக்காததோடு, அவனைத் தன் சிநேகிதனைத் தப்புவித்து விட்டவன் என்றும் சாணக்கியனால் தேசோத்வாசனம் செய்யப்பட்டவன் என்றும் கருதி அவனைத் தன்னிடமே வைத்துக்கொண்டுவிட்டான்.

சந்திரகுப்தனையும் சாணக்கியனையும் பிரிக்க என்று ராக்ஷஸன் ஒரு கவியைச் சாணக்கியனுடைய கர்வத்தைக் குறிக்கும்படியான கூடார்த்தமான சுலோகங்கள் கவனம் செய்து சந்திரகுப்தன் காதில் படும்படி பாடச் சொல்லி அனுப்பினான். ஆனால், தனக்கும் சந்திரகுப்தனுக்கும் மனஸ்தாபம் உண்டாயிருப்பதுபோலத் தற்காலத்துக்கு நடிப்பது சாணக்கியனுடைய பெரிய தந்திரத்தில் ஒரு அம்சமானதால்* கவி, 'சிங்கமானது வீரியத்தை விட்டுப் பிறர் தன் நகங்களைப் பிடுங்க இடம் கொடுக்கலாமா?' என்று சந்திரகுப்தன் காதுகேட்கப் பாடியதும், சாணக்கியன் இது ராக்ஷஸனுடைய தந்திரம் என்று ஊகித்தறிந்துகொண்டு, சந்திரகுப்தனுக்குக் 'கண்ணைக் காட்டிவிட்டான். சந்திரகுப்தனும், முன்னே இருவரும் செய்துகொண்ட சங்கேதப்படி, ராக்ஷஸனைப் புகழ்ந்தும் சாணக்கியனை இழித்தும் பேசிச் சாணக்கியனை மந்திரி ஸ்தானத்தை விட்டு நீக்கிவிடும்படி ஆக்ஞாபித்துவிட்டான்.

காலக்கிரமத்தில் சாணக்கியனுடைய சூழ்ச்சிகளெல்லாம் பக்குவமாக ஆரம்பித்தன. சாணக்கியனால் அனுப்பப்பட்டு சந்திரகுப்தனுக்கு விரோதிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு நாள்தோறும் மலையகேதுவிடம் வந்துகொண்டிருந்த பிரபுக்களெல்லாம் ராக்ஷஸனுக்குத் தெரியக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டே பல ரகசிய விஷயங்களை மலையகேதுவிடம் சொல்லிவந்ததனால் அவனுக்கு ராக்ஷஸன் மீது மெல்லச் சந்தேகம் பிறக்கத் துவக்கிற்று. பாகுராயணனும், சாணக்கியன் சொல்லிக் கொடுத்

---

* இதன் சூக்ஷ்மம் பின்னால் தெரியவரும்.

தனுப்பியபடி, 'ராக்ஷஸனுக்குச் சாணக்கியன் மீது தான் க்ஷாத்திரமானபடியாலும், ராக்ஷஸன் நந்த வமிசத்துக்குப் பரம்பரை மந்திரியாகையாலும், சந்திரகுப்தன் நந்த வமிசத்து இளங்கோவானதாலும், சாணக்கியனுக்கும் சந்திரகுப்தனுக்கும் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டுவிட்டால் ராக்ஷஸன் சந்திரகுப்தனிடம் போய்விடுவானோ என்னவோ?' என்று சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் சொல்லி மலையகேதுவின் மனதிலுள்ள ஐயத்தைப் பன்மடங்கு அதிகப்படுத்தி விட்டான். இந்தச் சூழ்ச்சிக்கு அடிப்படை போட நினைத்தன்றோ சாணக்கியன் சந்திரகுப்தனோடு மனஸ்தாபப் பட்டுவிட்டதாகப் பாசாங்கு செய்தது!

இப்படி ஐயப்பட்ட மனதோடு மலையகேது ஒரு நாள் ராக்ஷஸன் வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே ராக்ஷஸன் பாடலீபுரத்திலிருந்து திரும்பிவந்த தன் ஒற்றனோடு பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மலையன் மறைந்து நின்று ஒட்டுக்கேட்பானாயினன். ஒற்றன் சந்திரகுப்தனுக்கும் சாணக்கியனுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தையும் பாடலீபுரத்தில் நடந்த மற்ற விஷயங்களையும் சவிஸ்தாரமாகக் கூறினான். சந்திரகுப்தன் ராக்ஷஸனைப் புகழ்ந்தான் என்றும் சாணக்கியனை மந்திரி ஸ்தானத்தினின்று நீக்கிவிட்டான் என்றும் ஒற்றன் கூறுகையில், ராக்ஷஸன் 'இனிச் சந்திரகுப்தன் நம் கைக்குள் அகப்பட்டுவிட்டான்' என்று சொல்லிக்கொள்ளவே ஏற்கெனவே ஐயப்பட்ட மலையகேதுவின் மனவேறுபாடு இன்னும் அதிகமாகி விட்டது. இருப்பினும், அவன் தன் சந்தேகத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் ராக்ஷஸன் சொல்லிய விதமே

சேனையை ஆயத்தப்படுத்திப் பாடலீபுரத்தை நோக்கித் தண்டெடுத்துவிட்டான்.

சாணக்கியன் குறித்த சமயம் வந்துவிட்டது. சித்தார்த்தகன், தான் ராக்ஷஸனிடம் முத்திரையிட்டு ஒப்புவித்திருந்த ஆபரணப் பொட்டணத்தைக் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு, சாணக்கியன் சூழ்ச்சியால் எழுதுவித்து ராக்ஷஸன் முத்திரையையிட்ட கடிதத்தையும்எடுத்துக்கொண்டு பாசறையை விட்டுப் புறப்பட எத்தனித்தான். சேனைத் தலைவருடைய எழுத்து மூலமான உத்தரவின்றி யாரும் பாசறையின் காவலைக் கடக்கக்கூடாது என்று சித்தார்த்தகனுக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்தத் தடையங்களோடு மலயகேதுவின் அதிகாரிகளிடம் அகப்பட்டு ராக்ஷஸனைக் கெடுத்துவிட வேண்டும் என்கிறது தான் அவன் கருத்தாகையால், அவன் திருட்டுத்தனமாகச் செல்லுகிறவன் போலநடித்துக்கொண்டு அதிகாரிகள் கவனிக்கும் படியான வழியாலே கடந்து செல்ல எத்தனிக்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டுவிட்டான்.

இதன் மத்தியில் பாகுராயணனும் ஜீவசித்தியும் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு, மலயகேதுவின் காதில் படும்படி ராக்ஷஸனுடைய விவகாரத்தைப்பற்றிப் பேசலானார்கள். பாகுராயணன் ஜீவசித்தியைப் பார்த்து, ‘ராக்ஷஸனுடைய ஆப்த நண்பனே, வருக’ என்றழைக்க, ஜீவசித்தி, ‘அவன் பெயர் இனி என்காதில் விழாமலிருப்பதற்காகவே நான் இவ்விடத்தைவிட்டுப் போக உத்தேசித்திருக்கிறேன்.’ என்றான். பாகுராயணன் இத்தனை நட்பாயிருந்தவர்கள் பிரியக் காரணமென்ன என்று தூண்

டிக் கேட்டான். அதற்கு ஜீவசித்தி, தானும் ராக்ஷஸனும் சேர்ந்துதான் பர்வதேசுவரனைக் கொல்லுவதற்காகத் தாசியை அனுப்பியதாகவும், ராக்ஷஸனுக்கு அதுகாரணமாகச் சந்திரகுப்தனால் கிடைத்த லாபத்தில் தனக்கும் ஒருபாகம் கிடைத்ததாகவும், ஆனால் ராக்ஷஸனுக்கு இப்பொழுது தன்னைக் கண்டாலே ஆகாது போய்விட்டது என்றும், இப்பொழுது தான் இந்தக் கொலை புரியக் காரணமாயிருந்ததை நினைத்துப் பச்சாதாபப் படுவதாகவும் சொன்னான்.

இதை யெல்லாம் மறைவிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த மலையகேதுவுக்கு ராக்ஷஸன் மீது கொடிய கோபம் பிறந்துவிட்டது. ஆனால் மகத ராஜ்ஜியத்தை வசப்படுத்துகிற வரையில் அவனைக் கொல்லுவது தந்திரத்துக்கு விரோதம் என்று பாகுராயணன் சொல்ல, மலையகேதுவும் அது நியாயமென நினைத்துத் துவேஷத்தை மனதிலேயே அடக்கிக்கொண்டுவிட்டான். அந்த நிமிஷத்தில் ஒரு சேவகன் சித்தார்த்தகனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து அரசன் சமுகத்தில் நிறுத்தினான். அவனைப் பாகுராயணன் தகுந்த கேள்விகள் கேட்டு அவன் ராக்ஷஸனுடைய அனுசரர்களில் ஒருவன் என்று காட்டிவிட்டு, ஏன் உத்தரவின்றிக் காவலைக் கடந்து சென்றாய் என்று மீட்டும் கேட்க, அவன் ஒரு அவசரகாரியமாய்ப் புறப்பட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டுத் தான் வைத்திருந்த கடிதத்தின் நுனி மலையகேது கண்ணில் படும்படி செய்துவிட்டான். மலையகேது உடனே சந்தேகப்பட்டுப் பாகுராயணனைக் கடிதத்தை வாங்கிப் படிக்கும்படி சொன்

ஞன். அவனும் அதில் ராக்ஷஸனுடைய முத்திரையிடப் பட்டிருக்கிறது என்ற விஷயத்தைத் தெரிவித்துப் பின் வருமாறு படித்தான்:

"மகா சமர்த்தனை தேவரீருக்கு விசுவாசாருகனை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுவது என்ன என்றால்:— நம் பிரதான சத்துரு மடிந்துவிட்டதிலிருந்து நீர் நம் வார்த்தைகளைப் பூரணமாய் நம்புவீர். சம்சயம் முற்றிலும் அறும் பொருட்டு இக்கடிதத்தைத் தங்களுக்கு அனுப்புகிறேன். காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்க. பங்கு மாற்றத்துக்காகப் பேசியுள்ள பிரயோசனங்களைக் குறைவறச் செய்தருள்க. அப்பொழுது இந் நண்பர் நம் பக்கம் சாய்ந்துவிடுவார்கள்: இதுவரை அவர்களுக்கு நிழல்தந்த வீட்டைத் தகர்த்துவிட அவர்கள் ஒன்று கூடிவிடுவார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் பிரதிப்பிரயோசனத்தைப் பற்றித் தங்களுக்கு நினைவுறுத்தவேண்டாம்: சிலருக்குப் பூமிவேண்டும்; மற்றவர்கள் ஸ்வர்ணமும், யானைகளும், கொள்ளையும் விரும்புகிறார்கள். விலைமதிக்க முடியாத மூன்று மணிகளும் கிடைத்தன. என்னுடைய நன்றியைக் காட்டுவதற்காகச் சில மணிகள் தங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். அவை அற்பமாயிருப்பினும் சித்தார்த்தகன் எடுத்து வருவதனாலேயே அவற்றைத் தாங்கள் மதிப்பீர்கள் என நம்புகிறேன். இதிலுள்ள கூடமான விஷயங்களைச் சித்தார்த்தகனே விளக்குவான்."

இக்கடிதத்தைச் சேர்ந்த விஷயங்கள் ஒன்றும் தனக்குத் தெரியா என்று சித்தார்த்தகன் சாணக்கியனுடைய பாடத்தின் பிரகாரம் பாசாங்கு செய்துவிட்டு, பழுக்கப்

பழுக்கச் சவுக்கடி வாங்கிய பிறகு சாணக்கியன் சொல்லிக் கொடுத்திருந்த கதையை ஒப்பித்துவிட்டான். அதாவது, குலுத்த, மலைய, காசுமீர நாட்டரசர்கள் மலையகேதுவின் ராஜ்ஜியத்தில் ஒரு பாகத்தை விரும்புகிறார்கள் என்றும், ஸிந்து, பாரஸீக நாட்டரசருக்கு யானைகளும், சுவர்ணமும் வேண்டும் என்றும், ராக்ஷஸனுக்குச் சாணக்கியனை மந்திரசபையினின்று நீக்கியதே போதுமான உதவி என்றும் சந்திரகுப்தனிடம் சொல்லும்படி ராக்ஷஸன் தனக்குக் கட்டளையிட்டான் என்று சொல்லிவிட்டான்.

விவகாரம் முடிந்துவிட்டது. ராக்ஷஸனை வரவழைத்து மலையகேது கடிதத்தையும் அடிபடும்போது சித்தார்த்தகன் நழுவவிட்ட ஆபரணப் பொட்டணத்தையும் காண்பித்து இதெல்லாம் என்ன என்று வினவினான். என்ன செய்வான் ராக்ஷஸன்! எல்லாச் சாக்ஷியங்களும் அவனுக்கு விரோதமாக இருந்தன. சித்தார்த்தகனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்த ஆபரணங்கள், சகடதாசன் கையெழுத்து, தன்னுடைய முத்திரை, எல்லாம் அவனுக்கு விரோதமாகப் பேசின. சாணக்கியன் இந்த நேரத்தில் உதவ என்று இன்னொரு சூழ்ச்சியும் செய்துவிட்டிருந்தான். பர்வதேசுவரன் இறந்த பிறகு அவன் கிரீடத்திலிருந்து எடுத்த மூன்று ரத்தினங்களை ஒரு ஒற்றன் மூலமாக அனுப்பி ராக்ஷஸனிடம் காட்டி அவனை வாங்கும்படி செய்திருந்தான். அந்த மூன்று ரத்தினங்களைப் பற்றித்தான் கடிதத்திலும் பிரஸ்தாபம். உயர்ந்த ரத்தினங்களாகையால் ராக்ஷஸன் அவற்றில் ஒன்றை அணிந்துகொண்டே மலையகேதுவிடம் வந்திருந்தான்.

அத் கடிதத்திலுள்ள விஷயங்களை மெய்ப்பித்ததோடு, மலையகேதுவுக்குக் கொலையுண்டு இறந்த தன் தகப்பனுடைய ஞாபகத்தையும் ஜீவசித்தி சொல்லிய வார்த்தைகளையும் நினைவு மூட்டிவிட்டது. ஆகையால் அவன் ராக்ஷஸனைக் காய்ந்துகொண்டு, "என் தகப்பனை நீதானே, பாவி, கொன்றாய்?" என்று கேட்டுவிட்டு, "உன் இஷ்டப் படி நீ சந்திரகுப்தனிடம் செல்லலாம்; ஆனால் உன் உதவியிருந்தும் நம் சைனியத்தை அவனால் எதிர்க்க முடியாது," என்று சொல்லிவிட்டுப் படையோடு புறப் பட்டுவிட்டான். ஆனால் புறப்படுமுன் தன் துணைவரான ஐந்து மிலேச்ச அரசர்களையும் பிடித்துக் கொல்ல உத்தர விட்டுவிட்டான். அவர்களும் மடிந்தார்கள், அவர்கள் சேனைகளும் கலைந்து ஓடிவிட்டன.

ராக்ஷஸனுக்கு இனிச் செய்யக்கூடியது ஒன்று மில்லை. எந்த மலையகேதுவுக்காக இரவில்கூடத் தூங்காமல் இத்தனை பாடுகள் பட்டானோ அந்த மலையகேதுவே தன்னைச் சந்தேகித்துத் தன் நட்பினரையும் கொன்று விட்டுத் தன் தனிப்படையோடும் சென்று சாணக்கியன் வைத்த பொறிக்குள்ளே மாட்டிக்கொள்ளப் போகையில், இனிச் சந்திரகுப்தனைச் சிங்காதனத்தினின்று வீழ்த்தி விடலாகும் என்கிற எண்ணமே அவனுக்குப் போய்விட் டது. இனி, பாடலிபுரம் சென்று சந்தனதாசன் உயிரோடிருந்தால் அவனையாவது விடுவிக்க முயலலாம். என்று இலேசாக நினைத்து ராக்ஷஸன் பாடலிபுரத்தைநோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

சாணக்கியனும், ராக்ஷஸன் வேறொரு அமையத்தில் சொல்லியதுபோல, ஒருதடவை விதைத்து இரண்டு மாசூல் அறுத்துவிட்டான். ராக்ஷஸனை மலயகேதுவிடமிருந்து பிரித்ததன்றி, மலயகேதுவையும் தனியே படையெடுத்து வரும்படி செய்து அவனை வெகு சுலபமாய்ச் சிறைசெய்து விட்டான்.

இனி ராக்ஷஸனைச் சந்திரகுப்தனிடம் சேர்க்கவேண்டியது ஒன்றுதான் பாக்கியிருந்தது. அவனுடைய பெருந்தன்மையாலேயே அவனைக் கட்டவேண்டுமென்று சாணக்கியன் நினைத்ததானது அசல் சாணக்கியதந்திரமே. மனிதருடைய உள்ளங்கள் சாணக்கியனுக்குச் சதுரங்கப் பேதாக்கள்! அவை அவன் நினைத்தபடியெல்லாம் ஆடின!

ராக்ஷஸனைப் பின்தொடர்ந்துவந்த ஒற்றன் அவன் பாடலீபுரத்திற்கு வந்தசங்கதியைத் தெரிவித்ததும் சாணக்கியன் நடிப்பதில் நிபுணனான வேறொரு ஒற்றனுக்குச் சில தந்திரங்கள் சொல்லிக்கொடுத்து அவனை ராக்ஷஸன் பின்னே அனுப்பினான். ராக்ஷஸன் அயர்ந்து போய் ஒருதோப்பில் உட்கார்ந்துகொண்டு, தன் முயற்சிகளெல்லாம் விபலமாய்ப் போய்விட்டதை நினைந்து விஷாதத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அந்தச் சமயத்தில் ஒற்றன், சாணக்கியன்சொற்படி, ராக்ஷஸன் கண்ணுக்குப் படும்படியாகத் தூக்குப்போட்டுக் கொண்டு சாக எத்தனிப்பவன் போலப் பாவனை பண்ணினான். ராக்ஷஸன் உடனே கிட்ட நெருங்கி அவன் தூக்கிட்டுக்கொள்ளுவதின் காரணத்தை வினவினான். ஒற்றனும் முதலில் சொல்ல இஷ்டமில்லாத

வன்போலப் பாசாங்குசெய்து ராக்ஷஸனுடைய ஆவலைப் பெருக்கி, பிறகு மெல்ல, தன்னுடைய நண்பன் ஜிஷ்ணு தாசன் என்பவன் அக்னிப்பிரவேசம் செய்யப்போகிற தால் தனக்கு இனி உயிரோடிருக்கப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லிக் காரியத்தில் இறங்கினான். ஆனால் ராக்ஷஸன் அவனை மறுபடியும் விலக்கி ஜிஷ்ணுதாசன் அவ்வாறு செய்வதற்குக் காரணம் என்ன என்று விசாரிக்க ஒற்றன், சந்தனதாசன் என்று ஜிஷ்ணுதாசனுக்கு ஒரு நண்ப விருப்பதாகவும், நந்தர்களின் மந்திரியான ராக்ஷஸ னுடைய மனைவி மக்கள்களை அரசாங்கத்தினிடம் ஒப்பு வியாததற்காகச் சந்தனதாசனைக் கொலைக்களத்துக்கு இட் டுப்போயிருக்கிறார்கள் என்றும், ஜிஷ்ணுதாசன் தன் துணைவன் கஷ்டம் தாங்கமாட்டாமல் அக்னிப்பிரவேசம் செய்கிறான் என்றும், தன் நண்பன் போனபிறகு தனக்கு உலகவாழ்க்கை விஷமாய்ப் போய்விட்டது என்றும் சொன்னான். சாணக்கியன் எதிர்பார்த்தபடி ராக்ஷஸன், தனக்காக ஒருவன் பிராணனை விடுவதைத் தான் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாயிருப்பது தகுதியில்லை என்று நினைத்து அவ் ஒற்றனிடம், தானே தான் ராக்ஷஸனானபடியாலும், தான் கொலைக்களத்துக்குச்சென்று சந்தனதாசனை மீட்க ஏற்பாடு செய்யப்போவதாலும், ஜிஷ்ணுதாசனும் ஒற்ற னும் தற்கொலை புரிந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை என்று சொல்லிவிட்டுக் கொலைக்களத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான்.

அங்கே சந்தனதாசன் மனைவியும் மகனும் பரிதபித் துக்கொண்டு அழுவதையும் சந்தனதாசன் அவர்களைத்

தேற்றிக்கொண்டு பிராணனைவிட உற்சாகத்தோடு முன் வருவதையும் ராக்ஷஸன் கண்ணுற்றான். ராக்ஷஸனைக் கண்டதும் சந்தனதாசன் தன் கதியைநோக்கி வருந்தாமல், ஏன் சத்துருவசம் வந்துவிட்டாய் என்று சிநேக பூர்வமாய்க் கண்டித்தான். ஆனால் ராக்ஷஸன், 'உன் பெருந்தகைமையில் ஒரு லேசாலேசம் நான் காண்பிக்கக் கூடாதா?' என்று சொல்லிவிட்டு, கொலையாளிகளைப் பார்த்து, 'உங்கள் இரக்கமற்ற அரசனிடம் சென்று ராக்ஷஸன் அகப்பட்டுவிட்டான் என்று சொல்லுங்கள்' என்று கூறி அங்கேயே நின்றுவிட்டான்.

சாணக்கியனுடைய ஆக்கினைப்படி ராக்ஷஸனைச் சாணக்கியன் வீட்டுக்குக் கொணர்ந்தார்கள். சாணக்கியன் உடனே, 'மந்திரி, வரவேண்டும்!' என்று மரியாதை செய்து, தான் அவனைச் சந்திரகுப்தன்பால் சேர்க்கச் செய்த சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், முன்னமேயே ஏற்பாடுசெய்துகொண்டபடி சந்திரகுப்தன் அங்கே சபிகர்களோடு வந்தான். சாணக்கியன் சமயோசிதமாய் 'இதோ, உன் வமிசத்தின் பரம்பரை மந்திரியான ராக்ஷஸன் வந்திருக்கிறான்: அவனுக்கேற்ற மரியாதைகளைச் செய்வாய்' என்று சந்திரகுப்தனைப் பார்த்துச் சொன்னான். சந்திரகுப்தன் ராக்ஷஸனை நமஸ்கரிக்க, அவன் சந்திரகுப்த அரசனுக்குச் சயம் பெருக என்று ஆசீர்வதித்தான். சந்திரகுப்தனும் சாமர்த்தியமாய், 'என் குருவோடு உன்னைப்போன்ற மந்திரி சிரேஷ்டர்களும் எனக்கு மந்திரிகளாக அமர்ந்துவிட்டால் எனக்கு வெற்றி கிடைப்பதில் ஐயமேது?' என்றான். ராக்ஷஸன்

என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைக்கையில் சாணக்கியன் கடைசி வில்லை அமுக்கி, 'சந்தனதாசன் உயிரைக் காக்க விரும்புகிறாயோ, இல்லையோ?' என்று ராக்ஷஸனைக் கேட்டான். 'அதைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?' என்று ராக்ஷஸன் சொல்லச் சாணக்கியன், 'ராக்ஷஸன் தன் க்ஷாத்திரத்தை விடாமலிருக்கையில் சந்திரகுப்தன் மாத்திரம் எவ்விதம் சந்தனதாசனுக்கு இரங்குவான்?' என்று சொல்லிவிட்டு மந்திரி ஸ்தானத்துக்கு அடையாளமான கையீட்டியை அவனிடம் கொடுத்து, 'இதைத் தாங்கினாயானால் உன் சிநேகிதன் பிழைப்பான்,' என்றுமுடித்தான். பல ஆக்ஷேபணை சமாதானங்களும் ஆனபிறகு கடைசியில் ராக்ஷஸன், "விஷ்ணு குப்தனே, நான் பணிந்தேன்; சிநேகம் வென்றுவிட்டது; சந்தனதாசனைக் காப்பதற்காக நான் சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாகச் சம்மதிக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டான்.

சந்தனதாசனை விடுதலை செய்துவிட்டார்கள்.

ராக்ஷஸன் மலையகேதுவையும் விட்டுவிடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். சந்திரகுப்தன் சாணக்கியன் முகத்தைப் பார்க்க, அவன் இனி மலையகேதுவால் சந்திரகுப்தனை அசைக்கமுடியாதாகையால், 'ஒரு மந்திரி வேண்டுகிற முதல் பிரார்த்தனையை நிராகரிப்பது நியாயமல்ல' என்றுசொல்லி, ஒரு கஞ்சுகியை அழைத்து, 'மந்திரியான ராக்ஷஸன் கேட்டுக் கொண்டதன்பேரில் அரசன் மலையகேதுவைக் காவலினின்று விடுவித்து அவன் ராஜ்ஜியத்தையும் அவனுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டான்' என்று காவலாளிகளுக்குத் தெரிவிக்கச் செய்து,

அவனை மரியாதைகளோடு அவன் ராஜ்ஜியத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான்.

ராக்ஷஸன் மந்திரசபையில் அமர்ந்து, சந்திரகுப்தனுடைய கீர்த்தியை வளர்ப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு அவனுக்காகப் பரிபூரணமாய் உழைத்து வருவானயினன்.

சாணக்கியனும் தன் குடுமியை முடிந்துகொண்டுவிட்டான்.

முத்திரா ராக்ஷஸக் கதை

முற்றிற்று.

புதுவை — சைகோன் சின்னையா பிரஸ்.